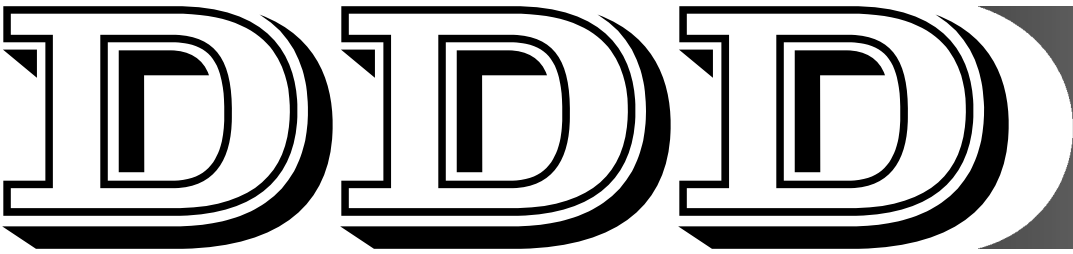

Latvijas Nacionālā fronte aicina visus latviešus katru dienu pulksten 12.00 raidīt stingru pavēli domās, bet bez naida jūtām sirdī: **“LATVIEŠU TAUTAS IENAIDNIEKI! BRAUCIET MĀJĀS! PAŠMAJU GLĒVUĻI, VĀRGUĻI UN NODEVĒJI, PAEJIET MALĀ!”**

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

Ceturtdiena
2002. gada 1.augusts

Nr. 8

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS
www.latvians.lv/nmln

**LATVIETI, LASI PATS UN
DOD LASĪT ARĪ CITIEM!**

LAIKRAKSTU *DDD*
VISĒRTĀK VARAT IEGĀDĀTIES
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
RĪGĀ, ČAKA IELĀ 26
UN ČAKA IELĀ 50
CĒSĪS, GRĀMATNĪCĀ “GUNETA”
KĀ ARĪ PIE PRIVĀTIEM
IZPLATĪTĀJIEM.
JAUTĀJIET PĒC
AVĪZES ARĪ
CITĀS GRĀMATNĪCĀS!

LATVIJAS MEŽI

Meži ir viena no lielākajām Latvijas bagātībām. Pareizi apsaimniekojot un lietderīgi izmantojot šos dabas resursus, Latvija varētu kļūt par plaukstošu un bagātu valsti. Bet kā visās dzīves sfērās, arī mežsaimniecībā valda haoss. Vieni saka – *ja turpināsies tāda mežu izlaupišana, tad drīz vien Latvijā mežu vairs nebūs*. Citi, turpretim, apgalvo pretējo. Kam isti ticēt?

Pēdējā laikā lielas diskusijas radušās par ES lauksaimniecības politiku, bet kādas ir Eiropas izvirzītās prasības attiecībā uz mežiem un to apsaimniekošanu? Šos jautājumus uzdevām *Mārtiņam Dāboliņam* – vienam no pieredzes bagātākajiem meža taksatoriem, kurš savā specialitātē nostrādājis 35 gadus, kurš piedalījies arī 1994.gada Meža likuma izstrādāšanā.

INTERVIJA ► 5. lpp.

RADOŠO DARBU KONKURSS

KURŠ NO VALSTSVĪRIEM IR APRAKSTĪTS
SEKOJOŠAJĀ DZEJOLĪ?

Krievu iztapoņa, mūdzis,
Komunisma žurgā rūdzis.
Tukšsirdība dzelkstī acīs,
Tieksme aplamības sacīt.
Sarkans melīgums uz vaiga
Rotājas un ļaudis baida.
Nodevējiem viena dziņa –
Godkārbība jāapmierina:
Ordeņiem tik skaista mirga,
Bērnišķība viņu tirda,
Spīguļi ja krūtīs rotās
Liekulība vairāk godās.
Arī pašcieņa tad celsies,
Bet ja patrioti melsīs,
Patvaļu no ķēdes vaļā
Laidīsim lai viņus vajā.
Kaut gan viss ir labi domāts,
Viena lieta tomēr nomāc:
Maskavā lai cieņā kļūtu
Jārauj pietupdancis būtu.
Vai nu tādēļ gods tam zustu,
Arī dancotlusti justu,
Ambīcija tādās lietās
Nederīga, šaubas liekas,
Nepatika citur – re,
Pasmaga tam pēcpuse.

Aivars GARDA

Iepriekšējā avīzes numurā noskaidrojām, ka šobrīd latvieši pieļauj formālas valsts eksistenci, kura neaizsargā Latvijas valsti veidojošās latviešu tautas intereses. Tātad mūsu valstī demokrātija neeksistē. Atjaunot demokrātiju nozīmē atjaunot latviešu tautas suverēno varu Latvijas teritorijā.

Neoficiālie dati vēsta, ka Latvijā 90 procenti īpašumu un uzņēmumu pieder ārzemniekiem, tas ir, cittautiešiem. Demokrātijas atjaunošana paredz visu īpašumu atdošanu latviešu tautai. Koknesis grāmatā “Tautu Tiesības” raksta, ka stratēģiski galvenajiem īpašumiem – zemei, jūrai, mežiem, citiem lieliem īpašumiem – obligāti ir jāpieder tikai latviešu tautai. Mēs varam tos izīrēt, bet nekādā gadījumā – pārdot svešajiem.

Latvijā ir jāaizliedz viss tas, kas kaitē latviešu tautas interesēm. Latvijai kā valstij ir jāpastāv ikviena latvieša un visas latviešu tautas attīstībai. Gluži tāpat rožu dobē “demokrātija” nozīmētu visa pakļaušanu rožu interesēm. Nevarētu būt runas par kaut kādu “demokrātiju” ne tikai nezālēm, bet arī citām labām puķēm, – tām, savukārt, “demokrātija” būtu savās dobēs; bet nezālēm (okupantiem pēc dabas) – “demokrātijas” nebūtu nevienā dobē. Gluži tāpat kā puķu dobi, mēs sargājam arī savas ģimenes. Tik daudz vēl mēs spējam saprast, ka demokrātija ģimenei nozīmē vislabāko apstākļu radīšanu tikai ģimenes locekļiem. Tauta ir lielāka ģimene. Kāpēc mēs, latvieši, negribam saprast, ka jāsargā arī lielā ģimene? Tikai tad labi jūtīsies arī

mazā ģimene. Un galvenais – šo kārtību ir iedibinājis Pats Dievs. Viņš Grib, lai katra tauta sevi aizsargātu. Dieva Griba ir svēta un ir jāpilda. Kas ir spējīgs, lai atspēko!

Tikai tad, kad latviešu tauta un katrs latvietis ir apmierināts ar savu kā latvieša attīstību, visa tauta un valsts kopumā var pievērst uzmanību citām tautībām, kas šeit dzīvo. Bet kamēr saimniektauta – latvieši šeit labi nejutās, ir jāsaprot, ka Latvijā demokrātijas nav, un tā ir steigami jāatjauno.

Drošības policijā es teicu, ka ir nepieciešams slēgt visas okupantu avīzes Latvijā, piemēram, *Čas*, *Veski Segodņa*, *Panorama Latvii*, *Telegraf* un citas, un, ja tas būtu atkarīgs no manis, es to nekavējoties izdarītu. Drošības policisti

man pārsteigti jautāja: “Kur tad paliks demokrātija?” Bet tieši, aizliedzot klaju ienaidnieku avīzes, tiktu atjaunota demokrātija jeb latviešu suverēnā vara. Demokrātiskā valstī nedrīkst būt visatļautība ienaidniekiem, kad katrs no viņiem dara un runā, ko grib. Tas, ka pat drošības iestādēs nav izpratnes, kas ir patiesa demokrātija, liecina cik totāli apstrādāta tiek latviešu tauta. Protams, arī citas pasaules tautas. Nedomājiet, ka ASV, Vācijā, Francijā izpratne par demokrātiju ir labāka. Vismaz vienā jautājumā mēs esam vienprātīgi – latvieši šeit labi nejutās, ir jāsaprot, ka Latvijā demokrātijas nav, un tā ir steigami jāatjauno.

► 2. lpp.

IZCĪNOT BRĪVĪBU

Saruna ar *Hertu Līviju ASTRU* par šodienas Latviju, latviešiem un disidentismu

Ilze LIEPA

Gunārs Astra bija viens no varonīgākajiem un neloķmākajiem padomju okupācijas režīma pretiniekiem. Pretēji vairumam viņa laikabiedru viņš neslēpa savu pārliecību, tādēļ no 57 sava mūža gadiem gandrīz 20 gadus viņš pavadīja padomju cietumos un soda nometnēs. Vai mēs esam viņa un viņa domubiedru nestā upurā cienīgi?

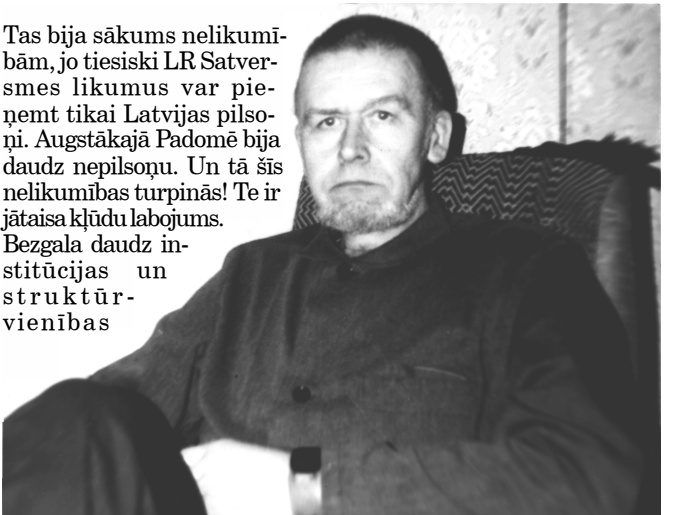
Ir pagājuši vienpadsmit gadi, kopš Latvija teorētiski ir atguvusi neatkarību, taču vai tā ir patiesa brīvība? Vai latvietis jūtas kā saimnieks savā zemē? Aizārēji skaistās un “demokrātiskās” fasādes kopš PSRS laikiem tā arī nekas krasi nav mainījies. Vēl aizvien valsts drošības iestādes ierobežo, prātina un nemitīgi vēro nacionāli noskaņotos. Kāpēc daļa no mūsu tautas ir samierinājusies, ka ir nospiesta uz ceļiem zem okupantu nastas? Kāpēc klusē, kad tos, kas iztaiso no muguru, sauc par provokatoriem? Vai nav absurds un trauksmes vērts fakts, ka esam disidenti paši savā tēvu tēvu zemītē?

– Gunārs sevi nekad nav atzinis par disidentu. Gunārs ir atzinis sevi tikai par Latvijas brīvības cīnītāju. Disidents ir cilvēks, kas dzīvo brīvā valstī un kritizē savu tautu no iekšpuses, nostājoties pret savu valsts iekārtu. Bet mums jau nebija sava valsts iekārta, mēs bijām okupēta valsts. Disidenti ir bijuši krieviem, bet latvieši savus brīvības cīnītājus sauc par disidentiem tikai politiskajā valodā, lai it kā pasaule saprastu. Patiesībā mēs visu laiku esam bijuši tikai brīvības cīnītāji, kas prasīja brīvu Latviju – neatkarīgu no Padomju Savienības.

–Vai, jūsprāt, Latvija ir sasniegusi patiesu īstu brīvību? Vai ir piepildījušies Gunāra Astras ideāli, par kuriem viņš cīnījās, sasniegts viņa izvirzītais mērķis?

– Ar mums ir tā kā Raiņa “Zelta zirgā”, kad Antiņš uzkāpj augšā un princesītei gredzens gan ir uzmaukts, bet tas nav īstais gredzens. Visapkārt vēl ir tā kā mijkrešlis. Pie daudz mūsu likumu pieņemšanas ir strādājuši cilvēki, kas ir bijuši Padomju Savienības pārstāvji. Augstākā Padome pieņēma 4.maija deklarāciju.

Tas bija sākums nelikumībām, jo tiesiski LR Satversmes likumus var pieņemt tikai Latvijas pilsoņi. Augstākajā Padomē bija daudz nepilsoņu. Un tā šīs nelikumības turpinās! Te ir jātaisa kļūdu labojums. Bezgala daudz institūcijas un struktūrvienības

“Es ticu, ka šis laiks izgaiss kā ļauns murgs, – tas dod man spēku šeit stāvēt un elpot. Mūsu tauta ir daudz cietusi un tādēļ iemācījusies, un pārcietīs arī šo laiku.”
(Gunāra Astras pēdējais vārds 1983.gada 15.decembrī Latvijas PSR Augstākajā tiesā)

strādā tieši uz to, lai mēs nemaz pat balsi nepaceltu, lai mums nebūtu iespēja par to izteikties. Es uzskatu, ka tagad ir ļoti daudz iespēju strādāt. Var iet no organizācijas uz organizāciju, varbūt, ar jau sastādītu rezolūciju. Var lūgt,

lai šī organizācija arī tādu pašu iesniedz. Un aicināt citus darīt to pašu. Un cilvēki ietu un paceltu sev svarīgos jautājumus. Vajag tikai nebaidīties un darīt!

► 4. lpp.

KOPSAKARĪBAS

Galvenā redaktore
Līga MUZIKANTE

Iepriekšējā laikraksta numura rakstā "Operācija: pēdējā iespēja – apmulķot" vērigie lasītāji ir atraduši kādu būtisku nepilnību. Tik tiešām, jāatzīst, ka ieviesusies kļūda. Proti, starp tiem ebrejiem, kuri aktīvi aizstāv tieši okupantu vajadzības, pazemojot latviešu tautu, netika pieminēts skandaloza Krupņikovs. Skandalozu "slavu" viņš ieguva, parakstoties zem 30 "inteligentiņu" vēstules "Garda pret Latviju". Redakcija atvainojas lasītājiem un pašam Krupņikovam par aizmāršību ierindot viņu starp tādiem ebrejiem, apzināti vai neapzināti ļaunprātīgiem latviešu tautas interešu nīdējiem, kā Pliners, Cilēvičs, Ždanoka, Kovaļs. Ne velti ebrejs Krupņikovs ir visur klāt, kur nepieciešams apstākļus ievirzīt kādu augstāk stāvošu "liko" labā. Atcerēsīties, cik aktīvi minētā persona agitēja pret 16.marta piemiņas pasākumiem pie Brīvības pieminekļa. Pat tāds agrāk godājams vīrs kā Nikolajs Romanovskis uzķērās uz "liko" viltībām. Bet šobrīd Krupņikovs ir nostājies vienā ierindā ar Eināru Repši. Šo savienību nekomentēšu, jo attiecīgās partijas vajadzības un mērķi jau tāpat ir pārāk uzkrītoši. Tikai naivuļi to neredz. Žēl, ka Einārs Repše ir tik lētticīgs un izliekas nezinām, ka "likie" vienmēr ir darbojušies, darbojas un darbosies vienīgi savās interesēs. Cerams, vēlētāji būs gudrāki un nebalsos par "liko" atbalstītājiem kandidātiem.

Vēl daži vārdi ir jāsaka arī par mūsu vienīgo Drošības policiju. Kā jau lasītājs zina, DP priekšnieka vietnieks Didzis Šmitiņš bija uzrakstījis prasību Pašvaldības policijai izskatīt jautājumu, kāpēc laikraksta "DDD" pirmie eksemplāri nav tikuši aiznesti uz Nacionālo bibliotēku un tajos ir tikusi publicēti nepilnīgi izdevuma dati. Lieta nonāca līdz tiesai. 18.jūlijā Rīgas Kurzemes rajona tiesa man kā laikraksta galvenajai redaktorei piesprieda veselu vienu latu naudas sodu par izdarīto "noziedzumu".

Tomēr izskatās, ka Didzi Šmitiņu par viņa neveselīgo interesi un kašķa meklēšanu saistībā ar Latvijas Nacionālās frontes laikrakstu un citām viņa nejaucām izdarībām pret latviešu tautas patriotiem ir piemēklējis tā saucamais Karmas atpakaļsitiens. Tad lūk, kur parādās Taisnīguma Princips un īstenojas teiciens: "Kas latviešu tautas patriotiem bedri rok, pats tajā iekrīt!" Tagad Didzim Šmitiņam nākas taisnoties sakarā ar Repšes norādīto iespējamo nesmukumu. Var jau būt, ka Šmitiņš vienkārši ir saacējies ar "liko" valdošajam aprindām, kuras tagad cenšas atriebties un nepieļaut viņa iespējamo tikšanu par KNAB vadītāju. Bet varbūt Šmitiņš tiek sodīts par to, ka mācīja izbijušajam fizikim Repšem, kā darbojas komercbankas Latvijā? Katrā gadījumā skaidrs ir viens: ja Šmitiņš neder KNAB vadītāja postenim, viņš nedrīkst strādāt arī Drošības policijā.

Tomēr Šmitiņš atrastos labākā stāvoklī, ja viņš būtu bijis draudzīgs un labvēlīgs pret nacionāli noskaņotajiem latviešiem. Tad viņš iegūtu simpātijas latviešu tautas lielā daļā. Bet tagad – nekā. Lai kuļas pats, kā māc!

Iesaku ikvienam izmantot gadījumu un pārdomāt savu attieksmi pret taisnīguma atjaunošanu Latvijā. Pieredze rāda, ka Augstākie Spēki soda par vēršanos pret latviešu tautas patriotiem. Piemēram, sods nāca pār tiem, kuri Lieņei Apinei pēc Aivara Gardas uzstāšanās aizliedza vadīt raidījumus radio KNZ un AMADEUS. Pēc minētajiem uzteikumiem nepagāja ne daži mēneši, kad šīs raidstacijas "aizgāja pa burbuli". Tieši tāpat "pa burbuli" aizies arī valdošās kliķes "varenība". Tas notiks tāpēc, ka tāds ir Karmas Likums, kuru mainīt nav neviena spēkos. Tie, kuri ir sapratuši latviešu tautas brīvības cīnītāju lielo spēku, lai nomazgā savus grēkus ar pievienošanās cīņai jau šodien! Bet tie, kuri ir tādi mulķi un nelieši, ka to neapjēdz, lai vaino paši sevi! Konfūcijs mūs māca: **"Par labu ar labu, bet par ļaunu – pēc taisnīguma!"** ♦

"Vai tu ar visu savu gudrību nezini, ka Dievu un visu prātīgo cilvēku acīs Dzimtene ir dārgāka, svētāka un cienījamāka par tēvu un māti, un pārējiem priekštečiem? Ka pret Dzimetni, ja tā ir dusmīga, jāizturas ar lielāku bijību nekā pret tēvu? Ka tai vēl vairāk jāklausa un jācenšas remdināt tās dusmas? Ka tas viss ir jādara, jo to prasa taisnība? Ka lietot varu pret māti vai tēvu un vēl jo vairāk pret Dzimteni ir noziegums?"

Sokrāts

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2002
Tirāža 5 000 cena 0,10 apjoms 4 x A 2
Izdevējs LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
Norēķinu konts Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001;
USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore Līga Muzikante
Redaktore vietnieka Liene Apine
Pasta adrese: Kalnciema iela 53, dz.6,
Rīga LV-1046
Interneta adrese: www.latvians.lv/nmln
E-pasts: Inf@e-apollo.lv
Iespiests: SIA "Tipogrāfija Ogrē",
Ogrē, Brīvības ielā 31, LV 5001
Pasūtījums Nr. 4/7 Ofsetiespiedums

DEMOKRĀTIJAS
ATJAUNOŠANA

◀ 1. lpp.

Preses brīvība Latvijā attiecas uz latviešu presi. Saimniektauta savā zemē drīkst izteikties, kā to pati vēlas, nepārkāpjot likumus. Nedrīkst presē aicināt tautu uz netaisnīgu iebrukuma karu pret citu valsti, jāaizliedz arī homoseksuālista propaganda, jo tā ir kaitīga. Tātad ir jāaizliedz ar likumu viss, kas ir kaitīgs tautai un katram individam. Homoseksuālisti nesaprot (vai arī izliekas), ka viņu perversija ir kaitīga. Mēs viņiem piedāvājam palīdzību ārstēties, bet viņi negrib to pieņemt. Ja homoseksuālisti izvēlas iet bojā, nevis izveseloties, tā ir viņu darīšana. Bet mēs nedrīkstam pieļaut, ka viņi rauj līdz šobrīd vēl veselos! Tāpēc šādas perversijas propaganda ir jāaizliedz ar likumu! Tas ir vēl neatklāts psihiest graušanas vīruss. Ja neticat, pavērojiet pederastus un viņu aizstāvju uzvedību – viņi paši jau sen ir "nojūgušies", bet paši to nemana. Stāsta, ka tādi "nojūgušies" salīduši augstos amatos. Ko tad mēs no viņiem gribam sagaidīt? Vai kaut ko normālu? Bet vai viņi uz to vispār ir spējīgi?

Preses brīvība un demokrātija paredz arī aizliegt "integrācijas" jeb tautu sajaukšanas propagandu. Tas ir smags kriminālnoziegums, kas jāaizliedz nekavējoties! Jau tagad vainīgajiem jāizsaka bridinājums. Bet, ja viņi šo noziegumu vēl turpinās, tiks pieņemts stingrs likums, lai visus "integrētājus" nosēdinātu uz apšūdzēto sola.

Demokrātijas atjaunošana ir latviešu tautas un valsts atbrīvošana no okupantiem jeb visu okupantu repatriācija un "integrācijas" nekavējoša pārtraukšana.

Latviešu tauta un valsts, kuru tā izveidojusi, ir vienots, dzīvs organisms. Pašlaik šis organisms ir smagi slim. Pastāv slimības, kas nāk no ārienes un kas veidojas iekšienē. Okupanti Latvijā ir pielīdzināmi cērmēm un lenteņiem cilvēka ķermenī, kuri mūsos ir ienākuši kā parazīti. Lai kā mēs barotu organismu, reizē tiek baroti arī tā ienaidnieki, parazīti – cērmes un lenteņi. Šis salīdzinājums noder, lai raksturotu ekonomisko situāciju Latvijā. Ir ziņas, ka latvieši okupantu dēļ dienā zaudē vismaz 2 miljonus latu; okupantu pensionāru dēļ vien – 500 000 latu dienā. Gadā – 730 miljoni latu jeb vairāk nekā 1,2 miljardi ASV dolāru!!! Iznāk, ka latvieši okupantiem maksā par parazītēšanu. Vai tā nav mūsu dumjības pazīme? Jebkurš kārtīgs ārsts teiktu, ka ir jādzēr cērmju zāles, lai parazīti dabūtu ārā no ķermeņa. Protams, ka, lietojot stipras zāles, var būt nepatīkami blakus efekti, piemēram, vēdergrauzes. Bet mēs zinām, ka jāpaciešas. Ir jāiziet caur šīm zālēm izraisītajām sāpēm, lai dabūtu parazītus ārā. Turklāt cērmes ir jādabū ārā visas. Divaini būtu, ja kāds slimnieks ārstam teiktu, ka mazie cērmju un lenteņu bērniņi un

mazbērniņi jau nav vainīgi pie viņa slimības, vainīgas ir tikai tās pirmās cērmes un lenteņi, kuri okupēja viņa ķermeni un kuri drīz tāpat no vecuma nobeigsies, bet mazie cērmuļēni – lai dzīvo. Ārsts to izdzirdējis pieliktu slapju pirkstu pie slimnieka deniņiem, lai pataustītu, vai tie nečūkst. Tādi paši slimnieki ar "čūkstošiem deniņiem" ir tie latvieši, kuri grib okupantus jeb "cērmes" un "lenteņus" integrēt. Lai ārsti atbild, vai veselā organismā var integrēt cērmes un lenteņus, kuri organismu sagrauj?!

Jebkurš ekonomisks uzlabojums Latvijā stiprina okupantu pozīcijas tāpat kā cērmju un lenteņu dzīvi uzlabo organismam piegādātā labā barība. Tāpēc ir tik svarīgi vispirms repatriēt okupantus, mūsu tautas parazītus! Tikai tad varēsim attīstīt ekonomiku. Tagad ekonomika jāattīsta tā, lai dzīvā organismā, latviešu tautā un Latvijas pavalstnieki cittautei, kas par tādiem ir bijuši līdz 1940.gada 16.jūnijam pēc iespējas mazāk ciestu no "cērmju zāļu" lietošanas.

Nesim piemēru no krievu tautas, kura cīnījās pret mongoļiem-tārtāriem, frančiem, vāciešiem. Partizāni cīnījās pret fašistiem spridzināja savus tiltus, grāva savu infrastruktūru, lai tikai dabūtu ārā svešķermeņus – šīs krievu tautu apsedušās "cērmes" un "lenteņus". Kad ienaidnieki bija uzvarēti, organisms ļoti ātri atjaunojās. Viss tika atkal no jauna sakārtots un uzcelts. Gluži tāpat būs ar Latviju, tikai jāatbrīvojas no parazītiem.

Latviešu tauta nav viendabīga. Tās organismā ir veselās šūnas jeb trešās grupas cilvēki, kuri spēj domāt par savu tautu. Tie ir veselie jeb zelta draudi. Šeit vietā būtu pajautāt: "Vai tad pirmās un otrās grupas cilvēki nevar piederēt pie veselajiem draudiem?" Jā, var piederēt un pieder tie, kuriem ir veselais saprāts atšķirt labu no ļaunā un, sekot labajam, šajā gadījumā – uzticēties trešās grupas cilvēkiem. Organismā ir arī pa pusei slimas šūnas, kurām ir iespēja gan izveseloties, gan ielaist slimību vēl dziļāk. Tomēr jāsaprot, ka latviešu tautas organismā ir daudz "vēža" vai "gangrēnas" skartās šūnas jeb apziņas. Tie ir mūsu nodevēji, kangari, "integrētāji" jeb "integrācijas" programmas izveidotāji un realizētāji, valsts vadītāji, kuri redzot Eiropas Savienības morālo un tikumisko degradāciju, vienlaig veid savu tautu uz to. Eiropas Savienība pieprasa, piemēram, legalizēt homoseksuālas attiecības, homoseksuālu laulības un bērnu adopciju, un valsts vadītāji, dzejnieki, rakstnieki, ārsti, zinātnieki, mākslinieki ir tik morālētiski samaitāti, ka turpina ceļu uz šo bedri. Vai tos vispār var saukt par dzejniekiem un rakstniekiem? Tie

patiesībā ir rīmju kalēji un skribenti. Eiropas Savienība pieprasa sajaukt latviešu tautu ar okupantiem, un mūsu vadītāji steidzas to īstenot. Viņu slimie prāti nesaprot, ka šāda veida aktivitātes ved uz tautas organisma bojāeju. Iedomāsimies situāciju. Slimniekam sāp vēders, un ārsts atklāj, ka viņa organismu ir okupējušas cērmes un lenteņi. Ārsts sāk dot nevis zāles, bet gan barot parazītus, rūpējoties, lai viņi justos pēc iespējas ērtāk. Lai tikai cērmītēm un lenteņiņiem būtu labāk!

Protams, šādu ārstu mēs nosauktu par slepkavu un briesmoni. Tieši tādi paši briesmoni ir arī mūsu vadītāji, rīmju kalēji un skribenti. Kā lai nenosauca par briesmoni tos mūsu politiķus, kuri rada visādus atvieglojumus mūsu tautas parazītiem un "vēža" šūnām, piemēram, samazina prasības un maksu par Latvijas pilsonību. Mūsu tautas iekšējie grāvēji, "vēža" šūnas ir arī pederasti, kuras laiž savas metastāzes visā sabiedrībā.

Varām iztēloties ainu cilvēka organismā. Pēc cērmju zāļu ieņemšanas cērmes un lenteņi, to bērņi, mazbērņi un pat oļiņas brēc: "Naših bjut! Kur ir demokrātija!? Cērmēm un lenteņiem vienlīdzīgas tiesības ar visu veselo organismu!" No cērmju un lenteņu midzeņa ārpus veselā organismā brēc: "Ne daģim naših v obidu! Buģem zaščiščak!" No dažādiem eiromidzeņiem brauc komisāri un saka: "Cērmes un lenteņi arī ir dzīvas radības, tos vajag mīlēt, cērmju zāļu devas jāsamazina vai jāpārtrauc dot vispār!" Organisma "vēža" jeb "gangrēnas" skartās šūnas – kangari pat "neiziepējoties" sagaida un pavada cērmju un lenteņu aizstāvjus un mēģina pārliecināt veselās šūnas par absurdu – parazīti ir jāintegrē, citādi mūs eiroparazīti un citi pasaules parazīti nesapratīs un neuzņems savā kompānijā. Latviešiem jāņem piemērs no kazahu tautas – tā veiksmīgi pielieto "cērmju zāles" lielas devās, bet viņiem ir viena lielā privilēģija – savu tautu mīlošs, pret okupantiem noska-

ņots prezidents, kurš pasaulē parazītu vaimanas neuzklausa.

Tomēr jāsaprot, ka okupanti sabiedrībā ir pielīdzināmi cērmēm un lenteņiem cilvēka ķermenī tikai tik ilgi, kamēr viņi atrodas Latvijā un grauj svešu organismu. Viņi mitinās latviešu tautas dzīves telpā pret mūsu gribu. Analogija starp okupantiem, cērmēm un lenteņiem beigsies ar to brīdi, kad okupanti atgriezīsies savā etniskajā dzimtenē, kur tie vairs nebūs parazīti, bet gan savas zemes cē-

lāji. Tāpēc katram okupantam vajadzētu apzināties šo pazemojošo stāvokli, kādu viņš pats šobrīd ir izvēlējis. Mēs okupantus uzskatīsim par "cērmēm" un "lenteņiem" tik ilgi, kamēr viņi neaizvāksies. Organisms parazītiem nevar piedot, ja viņi vēl parazītē. Sieviete nevar piedot izvartotajam, kamēr tas turpina savu melno darbu, turklāt vēl iestāstīdams, ka dara viņai visnotaļ labu. Tieši tā rīkojas okupanti. Latvieši nevar piedot okupantiem mocīšanu un dzīvības sulas izsūkšanu tik ilgi, kamēr viņi te vēl aizvien atrodas. Lai brauc mājās vai

uz visām četrām debess pusēm! Tad arī piedosim! Jautā: "Vai tiešām jāaizbrauc visiem okupantiem? Vai var būt izņēmumi?" Vienīgie izņēmumi varētu būt tie, kuri ir apprecējušies ar latviešiem un cittautiešiem LR likumīgajiem pavalstniekiem līdz 1940.gada 16.jūnijam, pieņem latviešu tautas kultūru kā savu, nodod zvērēstu Latvijai, ka Krievijas uzbrukuma gadījumā karos Latvijas pusē, aktīvi piedalās okupantu, tas ir, savu tautiešu repatriācijā utt. Tas varētu attiekties arī uz tiem (protams, ja to nolemj Saeima), kuri nav precējušies ar latviešiem, bet izpilda visus iepriekš minētos noteikumus: galvenais – lai pierāda savu uzticību latviešu tautai, piedaloties savu tautiešu repatriācijā.

Nevienas tautas, arī okupētājtautas, piederīgie, kuri pamet savu zemi un kļūst par "cērmēm" un "lenteņiem" okupētās tautas zemē, nepieder pie trešās grupas. Tie ir pirmās vai otrās grupas indivīdi, kuriem ir sveša katras tautas vēlme netraucēti dzīvot savā teritorijā.

Tomēr arī iebrucējtautā var parādīties taisnīgi cilvēki, kuri iestājas par citas tautas atbrīvošanu. Piemēram, angļi Hjūms palīdzēja Gandijam atbrīvot Indiju no angļu okupantiem, "cērmēm" un "lenteņiem". Mēs, latvieši, gaidām, ka krievu tautā radīsies šādi augsti attīstīti indivīdi, kas aicinās savus tautiešus aiziet no okupētajām teritorijām un nekad vairs neiekarot citas zemes.

Daudzi jautā, kā lai mēs izturamies pret okupantiem? Atbilde – taisnīgi. Tas nozīmē – jānogādā tie atpakaļ savā etniskajā dzimtenē. Bet ko mums just pret viņiem, ja viņi atsakās braukt prom un ir pat naidīgi un agresīvi pret saimniekiem – latviešiem? “Augstākā pilotāža” ir nejust naidu. Gandijs, piemēram, teica, ka labāk ir pieļaut naidu un likt okupantiem aizvēkties, nekā glēvi samierināties ar šādu pazemojošu stāvokli, atļaujot tiem paratizēt indiešu tautas dzīvajā organismā**. Naidu nevajag pieļaut tāpēc, ka šī īpašība ir abpusēji graujoša: grauj ienaidnieku un arī pašu, radot nākotnē nelabvēlīgas stipras sekas. Bet vēl nelabvēlīgākas, graujošākas sekas rada glēvums, tāpēc Gandijs ieteica savai tautai mazāko ļaunumu no diviem pieminētajiem – varmācību. Atcerēsimies, ka mēs esam atbildīgi tikai par **savām** jūtām. Ja latvieši, nejūtot naidu, rīkojas taisnīgi un pareizi, bet tas rada okupantos naidu, tad tieši viņi ir naida kurinātāji. Okupanti ir naida kurinātāji ar to vien, ka šeit atrodas. Mēs nedrīkstam baidīties no viņu naida. Gluži otrādi, okupantu naidš pret mums nozīmē, ka latviešiem ir jāstāv kā klinčij, jāstāv stiprāk par klinči un nav jāvairās no ciņas ar viņiem. Viņu naidš nozīmē, ka okupanti paši baidās no saimniekiem – latviešiem. Bet, ja mēs baidāmies, mēs nekam neesam derīgi. Ja latvieši zinātu, cik ļoti okupanti mūs nīst un nicina, tad visi saceltos garā! Nīst ne jau par mūsu

drosmi, bet gan nicina par mūsu glēvumu un pielīšanu tiem. Bēdīgi, bet jāatzīst, ka viņiem ir liela daļa taisnības. Krietni mazākas karmiskas sekas par naidu rada nicinājums pret ienaidnieku, vēl mazākas – pretīgums. Tā kā latvieši pašreiz ir tik ļoti “apstrādāti” psiholoģiski, ka nolēmuši mīlēt jeb uzņemt kā savu orgānu savā vienotā tautas organismā okupantus – šīs pretīgās “cērmes” un “lenteņus” –, derīgi un pat tautas izdzīvošanai nepieciešami ir saprast, ka just pretīgumu pret ienaidnieku – okupantu*** – ir katra latvieša pienākums. Gluži tāpat kā uzlūkojot dzīvu cērmi vai lentiņi. Lai tās tad arī būtu pirmās “cērmju zāles” – pretīgums. Protams, ir tādi perversi tipi, kuriem cērmes, lentiņi, citi tārpi šķiet mīļi, bet tādus neņemsim vērā, jo tās ir tautas organisma “vēža šūnas”.

Ja man jautā, ko es jūtu pret okupantiem, es atbildu, ka nejūtu naidu, nicinājumu, kā arī pretīgumu iepriekš aprakstītajā nozīmē. Pretīgumam ir nianšes. Es vienkārši zinu, esmu stingri pārliecināts, ka okupantu atrašanās Latvijā ir **pret** taisnīgumu, **pret** mīlestību, **pret** skaistumu, **pret** visu latvisko un tāpēc aktīvi cīnos pret viņiem. Tāpēc arī cītiem aktīviem cīnītājiem nav jājūt pretīgums tā riebuma izpratnē, kā rezultātā paliek sliktā dūša un gribas vemt. Bet latviešiem-glēvuļiem tāds riebums būtu labas zāles pret glēvulību, mazdūšību, bailēm un rosinātu viņus aktīvai cīņai.

Atcerēsimies arī pašu galveno – Dievs grib, lai pret visu

pretīgo mēs nejustu tiksmi, tieksmi, sajūsmu, – šīs skaistās jūtas pataupīsim visam Daiļajam, Varonīgajam, Labajam, Pareizajam, Mīļajam utt. Savukārt, Dievs negrib, lai pret visu Labo, Skaisto, utt. mēs justu pretīgumu. Bet Dievs grib, un tā Viņš ir iekārtojis pasauli, lai pret visu pretīgo mēs justu pretīgumu, tas ir, pareizas jūtas pret pretīgo jeb nepareizo ir pretīgums; pret skaisto – mīlestība, sajūsma, apbrīns utt. Tikai pareizi jūtot mēs varam pareizi attīstīties.

Mums jāmacās pareizi vērtēt arī trimdas latviešus un pašmāju pārkrievojušos latviešus, tas ir, kā kosmopolītus, tā internacionālistus. Ļeņins vēstulē Staļinam esot teicis, ka “pārkrieivoti “nacionāļi” savā naivajā šovinismā ir bīstamāki par cara lielkrieviskajiem ģeržimordām (krieviski burtiski: “turi žaunas blāvēji”)), kālab lielkriev sociāldemokrāti nedrīkst pieļaut jebkādu mākslīgu vai vardarbīgu tautu apvienošanu jeb pārkrievošanu.” (*“Latvietis Latvijā”* Nr.29) Mēs redzam, ka mūsdienu Latvijā visbīstamākie latviešu tautai ir kosmopolitizētie trimdas latvieši un internacionalizētie pašmāju kangari, jeb Ļeņina terminoloģijā – pārkrieivoti, pāmerikanizēti, pārkanādēti utt. nacionāļi. Mēs pārāk uzticamies trimdas latviešiem, bet neko labu latviešu tautai tie nav darījuši. Atvērsim acis! Rietumu degradētā sabiedrība ir samaitājusī arī viņu prātus un dvēseles. Tieši viņi ir ievazājuši Latvijā tādu perversiju kā homoseksuālisms. Mēs redzam, ka Vaira Vīķe-Frei-

berga nav attaisnojusi tautas cerības, gluži otrādi, viņa ir kļuvusi latviešu tautas veselā organisma “parazītu” – okupantu īpaši mīlēta un cienīta. Tie pat ir devuši viņai mīļvārdu “Veročka”. Man personīgi ir kauns, ka mums ir tik nederīga prezidente, Saeima un valdība. Cerams, ka 8.Saeimas vēlēšanās tauta nebalsos ne par pašreizējiem deputātiem, ne arī Eināru Repši, kura partijas biedri un pats personīgi ir “tie paši vēži, tikai citā kulītē”. “Jaunais laiks” nekur nav deklarējis, ka grib atbrīvoties no latviešu tautas “cērmēm”, “lenteņiem” un “vēža” šūnām. Gluži otrādi, viņš un viņa partija ir par smaga kriminālnoziedzuma – “integrācijas” turpināšanu. Jāsaprot, ka “integrācija” jeb latviešu krimināla sajaukšana ar okupantiem patiesībā ir latviešu tautas dezintegrācija, atšķaidīšana. Latvijas augstos valsts amatos drīkst atrasties tikai patiesi nacionālisti, kuriem pirmajā vietā ir latviešu tautas intereses! ❖

* Laikraksta iepriekšējā numurā (Nr.7) Aivara Gardas publikācijā “Par tautu, valsti un demokrātiju” lasījāt par katras tautas indivīdu iedalījumu grupās pēc viņu garīguma attīstības līmeņa. – *Red. piez.*
** Sk. grāmatas – Romēns Rolāns “Mahātma Gandijs” – ievadu.
*** Starp citu, gluži tāpat kā pret savas tautas organisma “vēža” un “gangrēnas” skartu šūnu. – *A.G. piez.*

GAIDOT KRIEVUS NO BALTIJAS

Ilze LIEPA

Demogrāfiskās krīzes apstākļos Krievijai ir jābūt ieinteresētai veicināt un palielināt darbspējīgu un enerģisku cilvēku pieplūdumu no Baltijas un NVS valstīm. Tā desmitajā Valsts Domes pārceļotāju apvienību padomes plenārsēdē paziņojis Krievijas Valsts Domes priekšsēdētājs Genādijs Selezņovs. Viņš uzsvēra arī nepieciešamību sakārtot mehānismu, kas veicinātu migrācijas pieaugumu, un paskaidroja, ka ar vārdu *migrants* visupirms tiek domāti tie cilvēki, kuri pārceļas no bijušajām PSRS republikām. Savus izteikumus viņš pamatoja ar statistikas datiem, kas prognozē, ka Krievijas iedzīvotāju skaits 15 gadu laikā samazināsies no 145 miljoniem līdz 130 miljoniem cilvēku.

Selezņova bažas tik tiešām ir pamatotas. Krievijā tuvinās demogrāfiskā krīze. No visām pasaules lielvalstīm Krievijai ir augstākais mirstības un zemākais dzimstības koeficients. Gada laikā tā zaudē aptuveni 1 miljonu iedzīvotāju. Krievijas medikū avīzē *Medicinskaja Gazeta* ziņo, ka tikai 10% jaundzimušo Krievijā ir veseli un nākuši pasaulē normālas dzemdībās.

Krievija aizņem gandrīz 1/6 no visas zemeslodes sauszemes. Tās ir milzīgas un bagātīgas zemes platības ar neatbilstoši zemu apdzīvotības blīvumu. Ģeogrāfijas izziņu krājumos dati svārstās no 8 līdz 9 cilvēki uz kvadrātkilometru, kas ir vidēji 10-40 reizes mazāks apdzīvotības blīvums nekā vairumā Eiropas valstu. Blakus esošajā Ķīnā,

pasaules lielākajā sablīvējumā, dzīvo vidēji 90 cilvēku uz kvadrātkilometru, tas ir, ieskaitot Himalajus, bet zemkopībai derīgajos rajonos esot pat 1000 cilvēku uz šādu platību. Esmu pārliecināta, ka gan prezidents Putins, gan premjerministrs Kasjanovs un tagad arī Selezņovs, aicinādami mājās savus klaidus krievus no bijušajām PSRS republikām, apzinājās situācijas nopietnību un pastāvošos izmiršanas draudus krievu tautai. Trauksmes vērts ir arī nelegālo imigrantu pieplūdums Krievijā, jo vai nu ķīnieši “nezina”, ka Amūras upes otrajā krastā nesanāk pat 2 cilvēciņi

dzimtenē – Krievijā, lai arī kādu naudu tas maksātu.

Ir tikai viens *BET!* Un tā ir Latvijas skandalozās prezidentes V.Viķes-Freibergas, Saeimas, kā arī masu saziņas līdzekļu nolaidīgi nodevigā klusēšana un nereagēšana. Un tas velkas jau kopš 2000. gada 17. novembra, kad Putins Novosibirskā pirmo reizi publiski izteica aicinājumu krieviem repatriēties. Šā aicinājuma noklusēšanas tiešā ietekmē iznāca drosmīgu latviešu jauniešu sarakstītā un apgādā “*Vieda*” izdotā grāmata “*Nevienam mēs Latviju nedodam*”. Tauta zina par Krievijas varasvīru aicinājumiem, un to nevar vairs tik lēti apmulkot un sabaidīt ar pašmājās uzpūstiem draudiem no “lielā lača”.

Taču ir vēl kas! Pēdējie jaunami,

par kuriem latvieši droši vien atkal nekur citur neuzzinās. 24.jūlijā interneta avīzē GazetaSNG.ru publicētajā rakstā “Kremlis gatavs sākt savu tautiešu savākšanu” rakstīts, ka Kremlī izveidota īpaša nodaļa darbam ar tautiešiem ārzemēs. Tas noticis 11 mēnešus pēc Maskavā notikušā tautiešu kongresa. Toreiz Krievijas Federācijas prezidents Putins godīgi atzinās, ka pagājušo desmit gadu laikā Krievija maz veltījusi uzmanību saviem tautiešiem, kuri dzīvo ārpus tās teritorijas. Viņš apsolīja, ka situāciju mainīs un atkārtoti aicināja savus tautiešus atgriezties dzimtenē.

“Gazeta SNG” uzsver – minētās nodaļas izveidošana pašā izpildvaras sistēmas vir-

sotnē var reāli izmanīt situāciju. Jo pēc Valsts Domes pārceļotāju apvienību padomes datiem, **ne mazāk kā 15 miljonu krievvalodīgo cilvēku, kuri dzīvo tuvajās ārzemēs, tiecas pārcelties uz dzīvi Krievijā.** Nodaļas darbam ar tautiešiem ārzemēs vadītājs Aleksejs Sitiņins paziņojis, ka tiem tautiešiem, kuri dzīvo ārzemēs ir jāsaprot, “kādu tie saskata savu un savu bērnu likteni. Ja viņi uzskata turpmāko palikšanu ārzemēs par nekomfortablu, viņiem ir iespējas atgriezties Krievijā.”

Kremlis definējis, ka par tautiešiem ārzemēs tas uzskata visus tos cilvēkus, kuri “runā krievu valodā, interesējas par krievu kultūru un vēlas uzturēt saikni ar Krieviju”. Šie cilvēki netiekot dalīti ne pēc tautības, ne pilsonības, kam šajā gadījumā esot otršķirīga nozīme.

Varu tikai apbrīnot Latvijas valsts vīru un sievu neatapību, mulķību un apzināto vēlmi kaitēt savai tautai. Viņi varēja vismaz izlikties, ka ir ieinteresēti latviešu liktenī un vēlas, lai mūsu tauta piedzīvotu saules mūžu, nevis tīktu okupantu asimilēta un Eiropas Savienības grāvī izkausēta. Tagad, kad Krievijas baidoties no iznīcības, jau otro gadu mūsu rokās ir ielikusi trumpļjus, netieši veicinot Latvijas dekolonizāciju (krieviem – repatriāciju), V.Viķes-Freibergas un citu varnešu ignorances taktika ir ne tikai noziedzīga, bet arī galēji absurda, ņemot vērā, ka tuvojas Saeimas vēlēšanas un tauta pievērs īpašu vērību valdības (ne)darbiem! ❖

VAINĪGS – TĀTAD LATVIETIS? Līga KRIEVIŅA

Kokneša grāmatas “Tautu tiesības” nodaļā *Psiho-Triku un krāpšanas formulu ābece* ir atklāti dažādi veidi, kā vadošās kliķes pārstāvji manipulē ar latviešu tautas apziņu. Šādā veidā viņi cenšas novirzīt tās uzmanību no mūsu zemē notiekošās latviešu tautas iznīcināšanas un nožēlojamā stāvokļa. Koknesis raksta: “Visas Tautas ir nonākušas krāpnieku varā, kas normālu Pasauli ir pārvērtuši par kroplu Anti-Pasauli, kur ačgārnības tiek pasniegtas kā normālas lietas, kur meli tiek pasniegti kā patiesība, kur patiesību pasniedz kā melus, kur lieto izdomātus “svešvārdus”. Lai padarītu nesaņemamus vienkāršus jēdzienus, tur krāpšanas nolūkā šos “svešvārdus” lieto ar nepareizu nozīmi, tur lieto izdomātas, īpašas krāpšanas *formulas* un *psiho*-trikus Tautu krāpšanai un mulķošanai.”

Vai ik dienas nākas saskarties ar dažādiem veidiem, kā valdošās kliķes pārstāvji izmanto iepriekš minētos psihotrikus. Šā gada 25.martā daudzi latvieši bija sašutuši par Valsts prezidentes runu 1949.gadā komunistu represēto latviešu piemiņas pasākumā pie Brīvības pieminekļa. Tajā viņa aicināja **pašus latviešus** izmantot Kluso nedēļu “lai šajā dienā padomātu arī par šķīstīšanas, par izlīgšanu ar savu pagātni, jo ne jau sveša vara vien bija atbildīga par šiem izsūtītajiem. Uz izsūtīto parakstiem bija arī paši latvieši svešu vārdu vidū.[...]Es domāju, ka mūsu tautai daudz kas guļ arī uz pašas sirdsapziņas. Un šajā sēru dienā mēs varam no šīs vainas atpirkties”. Klātesošie latvieši bija sašutuši par šādiem izteicieniem. Upurim, šajā gadījumā – latviešu tautai – tik tiešām nav jāšķīstās dažāda rango noziedznieku vietā, kuri ir jāsauc pie kriminālatbildības! Latviešiem beidzot ir jāsaprot, ka cieta nevis pāris tūkstošu izsūtīto cilvēku, bet gan visa latviešu tauta bija UPURIS.

Iepriekš minētais piemērs ir tikai viens no daudzajiem veidiem, kā pazemot daudz ciētušo latviešu tautu. Arī visā pasaulē skandētais apzīmējums – “latvieši – žīdu šāvēji” ir tieši no šīs pašas sērijas. Jājautā, vai mūsu prezidente iedvesmu nepamatotai savas tautas vainošanai ir guvusi turpat, kur šīs “spārnotās” frāzes izgudrotāji.

Andrievs Ezergailis savā pētījumā “Holokausta vēstures nacificācija” raksta, ka «bezvāciešu holokausta» idejas saknes mēs varam atrast pašu augsti stāvošo vāciešu – holokausta plānotāju – direktīvās un ziņojumos. Viņu plāni austrumos radikāli atšķīrās no tiem, kurus viņi izvīrēja germāņu apdzīvotajās zemēs.[...] Minēšu tikai divus Štālekera teikumus no 15.oktobra ziņojuma: «Pirmajām (šaušanām) uz ārpusi (lasi - ārzemēs) vajadzēja izskatīties tā, it kā iedzimtie iedzīvotāji paši uz savu roku atriebjas ebrejiem par desmitiem gadu ilgo apspiešanu un komunistiem - par neseno teroru.» Otrais teikums: «Kauņā un Rīgā mēs pēc iespējas centāmies uzņemt filmas un fotografēt, lai parādītu, ka spon-tānās šaušanas rīkoja lietuvieši un latvieši.» Jāsaka, ka šīs sātaniskais plāns ir izdevies. Šo melu varā ir neviens vien “vēsturnieks”. Tā rezultātā nepārtraukti tiek pazemota mūsu tauta, kurai jāuzklausa pārmetumi un apvainojumi.

Katram latvietim jāatceras, ka pašlaik genocīds, pat holokausts pret mūsu tautu sit savu visaugstāko vilni. Par to liecina gan milzīgā, nomācošā okupantu masa, kas apdraud mūsu tautas pastāvēšanu, gan arī valsts varas īstenotā laupīšanas politika, padarot tautu par nabadzīgu masu. Noziedznieki vādu nav saukti pie atbildības. Bet visām nekrietnībām reiz pienāk gals. Mums jābūt stipriem, modriem un izturīgiem! ❖

Informāciju par LATVIJAS AIZSARGU ORGANIZĀCIJU var iegūt: Liepājas ielā 58 Rīga, LV–1002 Tālrunis: 7615675 Mob.tāl.r.: 6555841 Miera ielā 67 Rīga, LV–1013 (katru otrdienu un katra mēneša pirmajā sestdienā)
--

LAIKRAKSTS DDD AICINA PIETEIKTIES AKTĪVUS AVĪZES IZPLATĪTĀJUS!

ĪPAŠI PRIECĀSIMIES PAR JAUNIEŠIEM, KURI GRIB LIETDERĪGI IZMANTOT LAIKU VASARAS BRĪVDIENĀS UN IEGŪT LABUS DRAUGUS.

SAVUS PIETEKUMUS AR NORĀDĪTU ATPAKAĻADRESI, LŪDZU SŪTIET:

KALNCIEMA 53 – 6

RĪGA, LV – 1046

IZCĪNOT BRĪVĪBU

◀ 1. lpp.

– Kāpēc par latviešiem patiešām svarīgiem jautājumiem, kā piemēram, deokupācija un dekolonizācija, mūsu valstsvīri kļūsē?

– Mūsu valsts vēl nav nostiprinājusies. Mūsu valsts vīri vēl nav īsti valstsvīri. Mēs esam tādā kā pārejas periodā, jo mūsu valsti ir bezgala daudz sveštautietieši. Valsts vīri un sievas vai nu baidās, vai domā, ka pagaidām vēl nav pienācis laiks. Jeb viņiem ir ārkārtīgi laba informācija, cik patiesībā Rīgā ir cilvēku, – nav pat 30% latviešu, bet, teiksim, 20%. “Tautu tiesībās” Koknesis ir paskaitījis, cik daudz cilvēku kas pagaidām balstās uz padomju laiku datiem. Šaubos par to, ka šie dati atbilst patiesībai. Varbūt, kaut kādās struktūrvienībās ir tie patiesie skaitļi, cik ir īsto latviešu – īstā latviešu tauta, un cik ir iebrāucēju. Un cik starp šiem iebrāucējiem ir īsti čekisti un armijas cilvēki. Valsts vīri varbūt zina to bīstamību, bet baidās pateikt.

– Ja valstsvīriem patiesi ir pieejama šāda informācija, viņu tiesākais pienākums ir darīt visu, lai šo situāciju novērstu. Viņu darbi liecina par pilnīgu neieinteresētību latviešu tautas liktenī, nekas netiek darīts lai novērstu okupācijas sekas, panāktu Latvijas dekolonizāciju! Ir grūti no 100 deputātiem atrast piecus, kas būtu ar mieru ierosināt dekolonizācijas likumprojektu? Ko lai dara latvieši, kas grib kaut ko mainīt šajā sistēmā, kad notiek tautas piekrāpšana un valsts iz-

saimniekošana? Ko Jūs iesakāt?

– Mēs varam oficiāli, ar biedrību, partiju, apvienību palīdzību, griezties pie valdības ar ierosinājumiem caur dažādām institūcijām. Atcerēsimies, kā Saeimā 1996.gadā pieņēma deklarāciju par okupāciju. Bija ārkārtīgs spiediens. Tā vajadzētu arī tagad! Jā, ir jau cilvēkiem liels nogurums un apātija, varbūt arī neticība. Sāk ieviesties tāda kā neuzticēšanās nekam, bet principā es domāju, ka ļoti daudz latviešu saprot, kas patiesībā šobrīd notiek Latvijā. Salīdzinājumam paskatieties, kas notiek Krievijā! Krievijā nāk iekšā ķīnieši un tauta degražējas, nodzeras. Tā kā krievi ir daudz melojuši un ļoti daudz apkrāpuši citas valstis, tad tas pašlaik nāk viņiem atpakaļ. Krievijā ir ļoti liela noziedzība. Pagājušajā nedēļā Krievijas Domes priekšsēdētājs Selezņova kungs nāca ar priekšlikumu aktivizēt cilvēku atgriešanos Krievijā no Baltijas un NVS. Un praktiski visas avīzes par to klusē. Nesaprotu, kā drīkst par to nerunāt!

– Šajā laikraksta numurā arī ir lasāms raksts par šo paziņojumu.

– Redziet, mums “taisnības roka nāk kā no debesīm”! Kā Aivars Garda saka – taisnībai ir liels spēks. Palīdzība nāk pavisam negaidīti. Mums ceļš ir vaļā! Uz Selezņova paziņojumu ir jāreaģē nekavējoties. Ir jāizveido komisija, kas organizēs cilvēku atgriešanos Krievijā, nevis penteri par integrāciju. Jā, mēs zaudēsim ekonomiski – tas ir taisnība, bet mēs morāli iegūsim, atbrīvojoties no cilvēkiem, kas

mūs nicina, grib būvēt savus pieminekļus un runāt krievu valodā Latvijā. Viss būs labi, mēs pēc tam atkopsimies! Vajag tikai drosmi! Nedrīkst neizmantot šo Selezņova aicinājumu tāpat arī Putina paziņojumu, kurā viņš sauca krievus mājās! Šeit latviešu un krievu intereses sakrīt. Durvis ir vaļā! Kur ir biedrības, kur ir organizācijas, kur ir partijas? Vajag sasaukt Saeimas ārkārtas sēdi, kurā jāpieņem dekolonizācijas likums sakarā ar šo Selezņova paziņojumu. Šeit vajag kliegt skaļā balsī!

– Lai arī 35 pasaules valstis ir atzinušas, ka Latvija ir bijusi okupēta un varmācīgi pievienota Padomju Savienībai, mūsu pašu valstsvīri okupācijas faktu ir pieņēmuši tikai iekšējai lietošanai.

– Man trūkst vārdu! Tā ir nekrietna rīcība, bet katrā ziņā šis jautājums ir “jāpurina” uz augšu, jāsauc pie atbildības tos, kuri šo “iekšējo lietošanu” ir ierosinājuši un pieņēmuši. Latvietis jau var arī aizfilozofēties, ka ir jau nokavēts. Bet mums nav citas izejas, kā vien šos cilvēkus kultūrālā, humānā veidā dabūt ārā. Mums ir jādibina partija, kas to izskaidrotu. Es ticu, ka latvieši beigās sapratis! Bet, ja nevienš neuzņemsies izskaidrošanu, tad mūsu tauta dabūs vēl lielākus pērienus. Garda var kļūt par tautas vadoni. Pienāks brīdis un redzēsiet, ka viss, ko viņš aicina piepildīsies. Atcerieties tos vārdus, kurus mēs kādreiz Neatkarības Kustībā rakstījām ar trīcošu roku? Krievus nosaucām par sveštautiešiem. Rakstījām, ka esam zem krievu jū-

ga, ka esam okupēti. Un daudz tagad ir cilvēku, kas šos vārdus lieto atklāti un brīvi! Vai viņi atceras tos, kuri pirmie rakstīja šos vārdus ar trīcošu roku? Latviešu tauta ir pilna ar varoņiem, mums ir bezgala daudz varoņu. Barklaja de Tolli vietā varētu uzcelt pieminekli kaut vai nezināmam cīnītājam par Latvijas brīvību. Ir bezgala daudz cilvēku, kas būtu to pelnījuši! Ir dzejnieki, ir rakstnieki, ir aktieri, ir intelligēnce.

Latvietis zināmā mērā ir lēnīgs, nogaidošs, negrib karstu strēbt. Ja par dekolonizāciju tiks runāts pieklājīgā veidā, gudri, diplomātiski viss nokārtots, tad būs tautas atmoda, atsaucība. Tikai tas ir jāizskaidro. Jo ļoti daudzi cilvēki vēl aizvien domā tā: es dzīvoju vienā atsevišķā mitnē, bet tur dzīvo tas krievs. Latvietis vēl nesaprot, ko tas nozīmē. Nesaprot, kādu iespaidu tas atstās uz mūsu tautas nākotni, uz valodu, uz mentalitāti, pat uz dziesmām, tikumiem un beiggu beigās mēs būsim pilnīgi asimilēti vai integrēti, sauciet, kā nu gribat. Mēs tā nevaram! Kamēr latvieši savā zemītē nebūs vismaz 77%, mūsu tauta būs apdraudēta. Tas ir jāsaprot ikvienam. Okupantiem ir jābrauc prom!

Tādas nekrietnības, kādas atļaujas krievu avīzes Latvi-

jā, ir nepieļaujamas. Mēs esam tik “miermīlīgi” un “cilvēcīgi”, ka pieļaujam, ka viņi pilnīgi nīrgājas par mums! Mēs nedrīkstam atļaut tādas avīzes, tās ir pretvalstiskas avīzes.

Herta Līvija Astra: “Aivars Garda ir burtiski Gunāra Astras domu turpinātājs. Gunārs izvīrēja tieši tos pašus jautājumus, kurus Garda tagad virza uz priekšu.”

– Kā Jūs vērtējat Latvijas Nacionālās frontes darbību? Vai Gunārs Astra atbalstītu Aivara Gardas cīņu un darbu?

– Aivars Garda ir burtiski Gunāra Astras domu turpinātājs. Gunārs izvīrēja tieši tos pašus jautājumus, kurus Garda tagad virza uz priekšu. Gunārs tajā laikā saņēma ļoti lielu pretestību, viņu apcietināja. Arī tad latvieši teica, ka ir par traku un ka tā jau nu runāt nevar! Tāpat arī tagad Aivaram Gardam saka! Ir brīnišķīgi dokumenti, kurus Aivars Garda rakstīja, piemēram, Eiropas Savienības komisāram paplašināšanās jautājumos Ginteram Ferhoigenam. Garda katrā ziņā ir humāns cil-

vēks. Intervijas, piemēram, radio SWH, arī krievu raidījumos un citur, ir bijušas ļoti pareizas. Kādā raidījumā kā piemēru Garda minēja krievus, kas savā laikā nodedzināja Maskavu, lai tikai uzvarētu ienaidnieku un savu zemi nosargātu. Viņam jautāja, vai arī viņš varētu Rīgu dedzināt lai tikai Latvija būtu brīva? Garda bija tik drosmīgs, ka atbildēja apstiprinoši, jo pēc tam Rīgu var atjaunot. Tā bija brīnišķīga intervija. Galvenais, kas viņam ir – tā ir labsirdība un humānisms, un tas pievelk cilvēkus, daudzus cilvēkus! Viņam ir starojums un ticība, ka viss izdosies. Es piekrītu visiem viņa vārdiem un domām! Latvijā ir ļoti daudz potenciāli spēcīgu un varoņīgu cilvēku. Tā ir māksla

viņus pacelt un mēģināt humānā un gudrā veidā iet pret netaisnību. Tas ir ceļa sākums! Paldies Gardas kungam!

– Ko Jūs novēlat latviešiem šajā Latvijas dekolonizācijas pirmajā gadā? Šogad ir arī 8.Saeimas vēlēšanas. Tā būs Saeima, kurai būs liela nozīme un atbildība, lemjot par iestāšanos ES un NATO.

– Es domāju mūs gaida ļoti smagi pārdzīvojumi. Tāpēc novēlu spēku, dzīvesprieku, optimismu un izturību. Mēs uzvarēsim, jo mums ir taisnība! Taisnība vienmēr uzvar! ♦

PROCESS NO “INTEGRĀCIJAS” LĪDZ DEKOLONIZĀCIJAI

Vita ŅIKITINA

Šā gada 18.jūlijā Sabiedrības integrācijas fonda telpās Rīgā, Lāčplēša ielā, notika īsa, tīri formāla un maz apmeklētā preses konference. Tajā preses pārstāvjiem tika izdalīts informatīvais materiāls par naudas līdzekļu piešķiršanu uz šā gada 2.pusgadā izsludinātajiem projektu konkursiem, kuru primārais mērķis ir “etniskā integrācija”. Runājot skaidrāk, – kurš piedāvās efektīvāku metodi, kā okupantiem Latvijā dzīvi padarīt maksimāli komfortablu un viņu gaumei atbilstošu, tas dabūs to lielo “labo rietumu onkuļu” naudu. Bet, lai to dabūtu, nepietiek tikai ar efektivitāti, vēl ir “jāizrokas” cauri lieliem lērumam papīru, kā arī jāpūl sīki un smalki visu aprakstīt pēc “gostiem”.

Šis nelietības ar lielu dāsnumu atbalsta tādas starptautiskās organizācijas kā “Phare”, “Sorosa fonds”, ANO, UNESCO, kā arī pašmāju pīdarokangarorežims.

Pavērojiet summas, kas tiek tērētas no mūsu trūcīgā valsts budžeta (!) rusifikācijas un genocīda īstenošanai:

1. Etniskās integrācijas programā – LVL 42 000;
2. Reģionālās integrācijas programā – LVL 4 000;
3. Horizontālajā programā – LVL 16 000.

Pavisam kopā sanāk – LVL 62 000. Un tas ir tikai 8 piedāvātajām projektu konkursu

tēmām uz 2. pusgadu! Šie aprēķini neuzrāda vēl no Rietumiem ienākošās summas.

Nākošgad mūsu tautas pārkrievošanai un “atmēkšķēšanai” būšot pieejams jau vesels 1 miljons eiro! Pats “interesantākais”, ka arī okupanti ir laipni aicināti piedalīties pašī sevis iespēšanā jeb “integrēšanā” latviešos, un projektu tēmas tiek publicētas avīzēs, kas jau sen izcēlušās ar sarkastisko latviešu tautas nīšanas manieri – “Čas”, “Telegraf” u.c.

Vissāpīgāk tādos brīžos ir noskatīties, kā kangari, kjeristi un kalpa dvēseles sausi lietīšķā gaisotnē, pavisam atrauti no reālās situācijas valstī šķiež lielu naudu okupantu un kolonistu dzīves labiekārtošanai tā vietā, lai veicinātu viņu atgriešanos istajās mājās. Un tas notiek situācijā, kad E. Aldermane jeb formālā “integrācijas karognesēja”, personiskā sarunā (Jūrmalas viesnīcā “Lielupe”, Eiropas Minoritāšu jautājumu centra semināra laikā) paziņoja, ka Latvijā vēl neesot skaidri definēts jēdziens minoritāte un arī pati to nespēja noformulēt. Tad jājautā: “Ar kādām tiesībām Latvijā notiek krievvalodīgo nelegālo imigrantu (okupantu un kolonistu) “integrēšana” un “naturalizēšana” zem izkārtnes “minoritāte”?” Vai mums, latviešiem, kāds pajautāja – vai

mēs to gribam? Hiperātrumā norisinās nedabiskā dabiskošana, tas ir, vardarbība pret latviešu tautu. Bet tas ir smags pasaules mēroga kriminālnoziedzums! Vai šie blēži maz saprot, ka rīt viņi jau var sēdēt uz apsūdzēto sola? Būtu pabaidījušies kaut vai tikai no tā, ja nebistas no Dieva tiesas.

Piedāvāju interviju ar tipisku modernā krāpšanas plāna apkalpotāju Nilu Saksu (Eiropas kantora Latvijā darbinieks), kura nostāja pret okupantiem ir tāda pati kā vairumam darboņu šādos “aparātos” (viņi visi liekas, ir pagatavoti pēc viena parauga). Populārākie viņu paustie “argumenti” ir: krievvalodīgie šeit ir piedzimuši un tagad būtu ļoti necilvēcīgi viņus vagonos sūtīt ārā no valsts – var izcelties karš; jāpanāk, lai viņi šeit iedzīvotos, apgūtu valodu, sāktu cienīt mūsu kultūru; kad Latvija iestāsies Eiropas Savienībā, daļa no viņiem aizbrauks uz turieni; u.tml. Eiropas Savienībā jāstājas iekšā, jo tur neesot karu, tāpēc tā ir miera garants. Tur tu vari darīt gandrīz ko gribi, brauc, kur gribi – nav taču robežu, valda pārticība. Arī pret homoseksuālismu N. Saksam nav nekas ieblīstams, jo viņš, kā pats saka, ir “liberāls cilvēks”. Viņam ļoti nepatīktu tas, ja kāds viņam sāktu noteikt, kas ir labs un kas slikts.

INTERVIJA AR SABIEDRĪBAS INTEGRĀCIJAS FONDA SEKRETARIĀTA DIREKTORU NILU SAKSU

– Latvijā vēl joprojām ir okupēta – šeit atrodas tie, kurus mūsu valdība noziedzīgi dēvē par mazākumtautību, bet patiesībā tie ir nelegālie imigranti no Padomju Savienības. Viņiem vajadzētu atgriezties mājās, un tas tad tiktu atjaunots Latvijas tiesiskums. Latvija beidzot varētu iegūt neatkarību, brīvību, nevis pseidobrīvību. Vai jums ir tiesības ierosināt projektu par Latvijas tiesiskuma atjaunošanu?

– Es nevaru piekrist tām nostādnēm, kuras jūs nupat paudāt. Bet, atbildot uz šo jautājumu, ko mēs īsti varam ierosināt, mēs strādājam atbilstoši sabiedrības integrācijas programmai. To mums nosaka likums – šos pamatvirzienus. Līdz ar to mēs neierosinām, bet aicinām iesniegt likumprojektus tajos virzienos, kur šī programma ir noteikta.

– Kas nosaka kritērijus – vai projekts atbilstīs jūsu parametriem? Kādi ir jūsu noteiktie parametri?

– Sauriskā puse nāk no programmas. Mēs esam fonds – finansāla institūcija, tā varētu teikt. Mūsu pienākums ir pārbaudīt administratīvo atbilstību: vai visi pielikumi iesniegti vai parakstītas partneru deklarācijas, tāpat – tīri administratīvā daļa. Nākamais ir atbilstības izvēle: vai

projekta pieteicējs ir atbilstošs tam, kas vadlīnijās ir norādīts, ko varam redzēt pēc statistiem. Tās aktivitātes, ko viņi īsteno ir tās, kas vadlīnijās ir noteiktas. Trešais – cik tas ir nozīmīgs. Vērtētāji izvērtē, cik tam ir liela ietekme. Tad nāk – ilgtspēja, budžets un pieredze. Tie kritēriji, pie kuriem mēs strādājam, ir šajā līmenī. Mēs neesam tie saturiskie, kas saka: “Ziniet, mēs uzskatām, ka vajag tā un tā, un darām to un to”.

– Jūs nepiekrītat tam, ka okupantiem jeb kolonistiem jāatgriežas savā etniskajā dzimtenē – jārepatriējas, bet tas taču ir tiesiskais korekti.

– Redzat, es negribu paust viedokli par, kā jūs sakāt, kolonistiem vai tamlīdzīgi.

– Bet fakts, ka notiek latviešu tautas saukšana ar okupantiem taču nav no “pirksta izzīsts”.

– E, jā – ā. Teiksim, ir dažādi viedokļi par šo jautājumu. Bet mūsu konkrētā fonda darbībā tas iziet ārpus mūsu kompetences.

– Bet jūs taču varat ierosināt jautājumus, kas skar Latvijas dekolonizāciju, tāpat tiesiskumu. Vai jums ir konkursa, projektu ierosināšanas tiesības?

– Mēs ierosinām konkursus, kas ir vadlīnijās, sabiedrības integrācijas programā.

Tāpat patiesībā jautājums no jūsu aspekta ir jautājums, cik lielā mērā tas vadlīnijās ir, sabiedrības integrācijas programmā parādās.

– Bet sanāk, ka jūs šobrīd pārkāpjat starptautiskās tiesības un jūs veicināt kolonizācijas procesu, ļaujot tam dziļāk iesakņoties.

– Man atkal jāatgriežas pie tā, ka te varētu būt tie dažādie viedokļi. Jo, ja valdība ir apstiprinājusi šo programmu, tad mēs kā fonds šo programmu īstenojam, kas attiecas uz mani kā uz cilvēku, šī nav saruna par to, ko es kā Nils Sakss pats domāju vai nedomāju, vai man patīk vai nepatīk. Konkrēti, tīri kā cilvēks varu teikt, ka no šāda viedokļa (teikts ar īpašu uzsvāru – V.N), ko jūs paužat, es esmu ļoti tālu. Bet tam nav nekāda nozīme ar manu darbu fondā kā sekretariāta direktoram. Tas ir – vai saruna starp mums ir kā ar Nilu Saksu, kuru jūs sastopat uz ielas, vai Nilu Saksu kā sekretariāta direktoru.

– Vai varētu būt tā, ka jūs personiskā nostāja nesaskan ar to, kas jādara?

– Nē, saskan, saskan. Jo, ja mana nostāja būtu atšķirīga no tā, ko mēs fondā darām, tad es protams šeit nestrādātu.

▶ 7. lpp.

LATVIJAS MEŽI

INTERVIJA AR MĀRTIŅU DĀBOLIŅU

◀ 1. lpp.

Liene APINE

– Kā jūs vērtējat pašreizējo mežu politiku Latvijā?

– Varu to raksturot vienā vārdā – haoss, pretrunas starp Ministru kabineta noteikumiem, kuri vienmēr tiek izdoti ar novēlošanos, un praktisko darbību mežā. Esmu speciālists ar lielu darba pieredzi un savā laikā piedalījies arī darba grupā, kas izstrādāja 1994.gadā pieņemto Meža likumu. Taču kādam šis likums nepatika un pēkšņi 1998.gadā tika radīts un pieņemts jauns likums.

– Latvijas lauki ir praktiski iznīcināti, kādā stāvoklī ir meži? Vai ir pamats bažām, ka mežu izciršana pārvēršas nekontrolējamā stihiskā procesā, kas galu galā novedīs pie tā, ka Latvijā vairs nebūs mežu?

– Latvijas lauki ir postaža. Vienīgais, kas sagādā cilvēkiem naudu, tas ir mežs. Mežu ciršana ir pozitīvs process, jo bez tā Latvija kā valsts momentāni sabruktu. Esmu speciālists savā nozarē, zinu visus Latvijas mežu resursus, tādēļ man nepieņemama ir žurnālistu nekompetence mežu lietās, nepamatoti brēķājot par mežu izlaupīšanu. Tas neatbilst patiesībai. Latvijā patreiz izcērt nedaudz vairāk kā pusi no mežu pieauguma. Katru gadu uzkrājas vai sapūst 8 miljoni km³, par kuriem varētu iegūt simtiem miljonu latu. Latvija ir viena no nabadzīgākajām valstīm, bet mēs bezatbildīgi atļaujamies izslēgt no saimnieciskās aprites vienu piekto daļu no meža resursiem, izveidojot dažādus rezervātus, liegumus utt. Pie tam, valsts nerealizē kompensācijas mehānismu par saimniekiem atņemtajiem un liegumos iekļautajiem mežiem. Krievi var sūdzēties par visādiem neesošiem cilvēktiesību pārkāpumiem Strastbūras tiesā, bet latvieši, kuru īpašumā esošie meži tiek nelikumīgi atsavināti vai radīti saimniecisko darbību ierobežojot apstākļi, ir bezspēcīgi. Pagājuši astoņi gadi, bet vēl jo proļam nav Ministru kabineta nolikuma par kompensācijas mehānismu.

– Kā interesēs, jūsuprāt, tas notiek? Kas kavē šāda nolikuma izstrādāšanu?

– Mūsu valdošās partijas – *Latvijas ceļš*, *Tautas partija*, *TB/LNNK*. Sevišķi jau *TB/LNNK*, kurā, kā viņu vēlētajs, esmu ļoti vilies. Viņu pārzinā ir Vides ministrija (Vides ministrs Vladimirs Makarovs – L.A.), kura bezatbildīgi, nepārdomāti rada rezervātus un liegumus.

– Jūs sakāt, ka žurnālisti, izplatot informāciju par mežu izlaupīšanu, parāda savu nekompetenci. Tomēr, sakiet, kādēļ cilvēkos rodas šāds priekšstats par mežu izsaimniekošanu?

– Tā ir skaudība. *Zaļo kustība* ir lielākie valsts kaitnieki. Kādreiz bija interfronte, tagad ir “zaļie”. Viņi rīko skandalozas akcijas, apšaubot speciālistu kompetenci, neļaujot, piemēram, parkos zāgēt bojātos kokus. Nevar parku audzēt krūmu pēc. Latvijā pašreiz praktiski nav neviena kopta parka.

Latvijā ir smaga ekonomiskā situācija, tieši lauku apvidos. Ja cilvēks mežus necirtīs, tad viņam nebūs naudas par ko pabarot savu ģimeni un izskolot bērnus. Lauku cilvēks bankrotēs, ja necirtīs savu pieaugušo mežu. Un tas ir obligāti jādara, ne tikai ekonomisko apsvērumu dēļ. Nekas nav mūžīgs. Cilvēks arī – piedzimst, izaug, apprecas, laiž pasaulē bērnus, noveco un mirst. Ko ka mūžs ir tāds pats – iekrīt sēkļa zemē, veidojas jaunaudze, to izkopj. Pienāk laiks, kad izveidojas briestaudze, tā pārtop cērtmežā. Tad mežs jānecērt. Varbūt mežu noposta vētras, vai kukaiņi. Tas ir dabiskais process. Latvijā mežs aizņem 40%. Strauji aizaug lauksaimniecībā izmantotajamā zeme, jo sējās priedes, egles, bērzi un, protams, arī alksnis. Viskumjāk, ka kārkli aug normālās aramzemēs, pļavās. Tādēļ nevajag taisīt kaut kādas divainas spekulācijas, ka mežu izlaupa.

– Vai cilvēki, kuriem mežs ir vienīgais iztikas avots, izmanto lietderīgi šo dabas bagātību?

– Ir ļoti plašs meža apsaimniekotāju spektrs. Sākot no izlaupīšanas un idiotiskas rīcības. Bieži cilvēki pat neapzinās meža patieso vērtību. Viņam piesola tūkstoti latu, cilvēks piekrīt, kaut arī meža vērtība nosakāma 10 – 15 tūkstošu latu apmērā. Sevišķi vecie cilvēki neapzinās meža milzīgo vērtību. Nerunāsim tikai par koksnes vērtību. Jāņem vērā arī ekoloģiskā un estētiskā vērtība.

– Vai, eksportējot kokus, latvieši saņem par to adekvātu samaksu?

– Protams, ka nē. Piemēram, papirmalkas cenas dikti zviedru monopols. Uzpirceju firmas lieto nepareizus tilpuma koeficientus, tādējādi katru gadu mežu īpašniekiem kopumā nozogot 8 miljonus latu. Un tas ir tikai uz papirmalkas tilpuma koeficienta rēķina.

– Kā novērst šādu laupīšanu?

– Tikai ar valsts kontroli. Būtu jāaizliedz uzpircejiem iepirkt, piemēram, papirmalku ar koeficientu 0,48 – 0,52. Tā ir klaja zādzība! Skumjākais, ka to dara mūsu pašu latviešu bāliņi, kuri bez sirdsapziņas pārmetumiem apšmauc savus tautiešus. Es jau pirms 8 gadiem vērsos Finanšu ministrijā ar šo problēmu. Viņi izlikās, ka uzklauša, bet likumu pārkaļpumu novēršana izpalika.

– Pēdējā laikā ļoti daudz tiek runāts par Eiropas Savienības neapmierinājām prasībām attiecībā

pret Latvijas lauksaimniecību. Vai arī pret mežu politiku ir kādas konkrētas prasības? Vai tās ir Latvijas kā nacionālas valsts intereses?

– Meža politikas normas jau ir izstrādātas atbilstoši ES prasībām, un tās, protams,

cirtes, kā Latvijā ir strādāts 150 gadus. Dabas daudzveidība no tā nekad nav cietusi. Mums nekad nevajadzēja to speciāli kultivēt. Ausis griežas, dzirdot visur skandēto idiotisko teicienu: *bioloģiski nenoplicinošā ilgspejīgā mezsaimniecība*. Tas ir stulbums!

nav Latvijai izdevīgas. Eiropas uzskata tā – visas viņu pielaistās kļūdas, iznīcinot upju likumainību, nomeliorējot un iznīcinot visus purvus, jākompensē Latvijai, pie tam par to neko nesāņemot. Ja ES, piemēram, maksātu 3 miljonus latu gadā, lai Latvijā nenotiktu mežu saimnieciskā izmantošana, tad vēl varētu domāt. Viņi grib, lai mēs par velti taisītu rezervātus, liegumus, un mēs neprātīgi piekrītam. Mežus trīs ar pusi miljonu latu vērtībā mēs esam izslēguši no saimnieciskās aprites, zinot, ka Latvijas budžeta deficīts ir -2% Tā ir dabas resursu izmantošanas vardarbīga aizliegšana.

Patiesībā, viss tiek pamazām iznīcināts. Aplami ir domāt, ka vecie meži ir saglabājama vērtība, jo vecā mežā koksne nevis uzkrājas, bet viss pamazām iet bojā. Tur darbojas kukaiņi, vecos kokus izgāž vējš utt. Koksnes nepārtraukti izretinās, apakšā rodas pamežs un beigās lietderīgi izmantojamie meži pārvēršas par postažu.

– Kā tad ir vislabāk apsaimniekot mežus – vaidot izlases cirtes vai kailcirtes, kuras cilvēki šodien uzskata par mežu izzagšanu?

– Pēc pagājušā gada vētrām, izslavētās izlases cirtes ir pārvērtušas par postažu, tādēļ es uzskatu, ka vislabākais process ir šauras, normālas kail-

OKUPANTU PRESE

Vita ŅIKITINA

Telegraf

Krievijas prezidentam V. Putinam ir pievienojies vēl viens savu tautiešu no Baltijas un NVS valstīm mājup saucējs – Krievijas Valsts Domes vicespikers G. Seļežņovs. Iedzīvotāju skaits Krievijā 15 gadu laikā var samazināties no apm. 145 milj. uz 130 milj. Savā runā domnieks īpaši uzsvēris nepieciešamību izveidot mehānismu, kas veicinātu migrācijas pieplūdumu, ar to domājams tautiešu atgriešanos no bijušajām PSRS republikām. Tā ir gandrīz vienīgā iespēja, kā glābt Krieviju. (2002. 17. 07.)

Veski Segodņa

PCTVL un krievvalodīgās preses iespaidā uzkurināti ir sarosījušies krievu skolēnu vecāki, kuri intensīvi sākuši vākt parakstus pret t.s. 2004. gada reformu, kad visām krievu skolām būs jāpāriet uz mācībām latviešu valodā. Vēstule ar 250 vecāku parakstiem no Anniņmuižas vidusskolas jau aizceļojusi pie mūsu valsts galvām. Bet tas ir tikai sākums tām iespējamām plašāka mēroga protesta akcijām, kas vēl varētu nobriest. Vecāki apgalvo: “Turpmāk klusēt vairs nedrīkst, citādi mūs nospiedīs”, “Mēs esam dziļi pārliecināti, ka taisnība ir mūsu pusē. Mums, krieviņiem un citu nacionalitāšu pārstāvjiem, balstoties uz starptautiskajām normām, kuras apstiprinājusi LR valdība, ir tiesības uz to, lai mūsu bērni vismaz vidējo izglītību saņemtu savā dzimtajā valodā. Mēs centisimies to panākt ar visiem iespējamajiem līdzekļiem, ieskaitot nepastarpinātu vēršanos pie starptautiskajām organizācijām”, “Ja mēs nenosargāsim tiesības mūsu bērniem mācīties dzimtajā valodā, tad turpmāk 1. septembrī pie mājām būs jāizkar karogi sēru noformējumā – kā sēru zīmi par to izglītību, kāda mums reiz piederēja, bet kuru mēs pazaudējām”. Lielkrievu šovinistiski noskaņotie vecāki ir norūpējušies par to, ka viņu bērni jau tagad atrodas nevienlīdzīgās pozīcijās ar latviešu bērniem: “jāiekaļ” bioloģijas un ģeogrāfijas termiņi latviešu valodā, ilgāk jāsež pie grāmatām, bezjēdzīgi tulkojot mācību tekstus, kā rezultātā nepietiek laika ārpusskolas nodarbībām.

Ak, cik daudz moku ir jāizcieš “nabaga” okupantiem Latvijā, taisni vai apbrīnojama ir viņu dzelzs izturība, kas robežojas ar sadomazohismu. Tikai jājaudā: “Kam viņi tā “rūdās”?” Laikam jau tam, ko viņi dēvē par savu “kādreizējo tiesību atjaunošanu”... (2002. 22. 07.)

Čas

“Kremlis mūs uzskata par prioritāti” – ar šādu virsrakstu publicēta telefonintervija ar Kremli nesen izveidotās nodaļas darbam ar tautiešiem vadītāju Aleksandru Sitinu. “Ar jēdzienu tautieši mēs saprotam tos, kas runā krieviski, interesējas par krievu kultūru un vēlētos uzturēt sakarus ar Krieviju. Mūsu darba grupa savu lomu saskata tajā, ka varētu atjaunot izirušos sakarus starp valstīm visos līmeņos – parlamenta, sabiedrisko organizāciju, kultūras biedrību, protams, darbojoties, stingri ievērojot vietējo valstu likumdošanu,” teica Sitins. Pirmkārt, maskaviešu uzmanība tiks pievērsta tuvējām ārzemēm, īpaši tām valstīm, kurās krievu diaspora ir liela. Latvija tāpēc nokļūstot viņu uzmanības centrā. Galvenais mērķis – krievu valodas uzturēšana. Tāpēc skolu bibliotēkām tiks nosūtīts liels daudzums grāmatu krievu valodā, tiks piedāvātas kompjuāterprogrammas krievu valodā. Skolotājiem tiks dota iespēja izglīties tālmācības ceļā. Uz atbalstu var cerēt Latvijas universitātes krievu filoloģijas fakultāte. Krievijas prezidents esot nolīcis par uzdevumu aktīvi pievērst tuvējās ārzemes dzīvojošos studentus Krievijas augstskolām, tam paaugstinot kvotas uz budžeta vietām. Tāpat Maskava ir ieinteresēta visplašākajos sakaros ar uzņēmējumiem, radošo inteliģenci, politiķiem. Tā ir pārliecināta, ka šie soļi uzlabos starpvalstu attiecības. Nobeigumā A. Sitins paziņoja, ka rudenī plāno ierasties Latvijā (Laikam paraudzīt, kā sokas rusifikācijas process – *piez. V.Ņ.*). (2002. 24. 07.) ❖

Juris OZOLIŅŠ

Par Latvijas deokupāciju

Atkal karogi un sēras...

Kam tāds savienojums der?

Velti mūsu ienaidnieki

Atkal liksmojas un cer.

Atjaunot šeit savu varu,

Kura mūs vēl šodien žņaudz.

Tāpēc stiprināsim garu,

Esam pārcietuši daudz...

Šāva laupīja un rija

Lielā krievu impērija.

Latvju tauta celies kājās,

Triec tos okupantus mājās!

CETURTĀ VARA

Elina BANGA

Masu informācijas līdzekļus – radio, televīziju, presi – uzskata par ceturto varu. Taču diezin vai cilvēki ir reāli iztēlojušies, kāds ir šīs varas patiesais spēks un ietekme uz valstī notiekošajiem procesiem. Latvijas Nacionālās frontes pārstāvji ir izbaudījuši mediju varenību visā pilnībā, gan drīz ik dienas no preses slējām, radio vai televīzijas raidījumiem uzzinot par sevi tādās lietās, kas neatbilst patiesībai un tāpēc organizācijai ir pilnīgi svešas. Laikraksta DDD lasītāji jau no līdzšinējām publikācijām būs sapratuši, ka ne okupantu prese, ne “latviešu” mediju žurnālisti nēlaiž garām nevienu iespēju, lai tiem latviešu patri-

otiem, kuri atklāti cīnās par latviešu tautas saimniecības atgūšanu, uzgāztu uz galvas kādu apmelojumu zaņķi. Mērķtiecīgi sabiedrībā tiek veidots uzskats, ka, piemēram, Aivars Garda ir latviešu ienaidnieks, kurš strādā Krievijas labā un grib tikai iedzīvoties, izdodot nacionāla rakstura grāmatas. Latvijas Nacionālās frontes darbība tiek dēvēta par skandaložu un nacionālo naidu kurinošu, utt. Normāla un reālo situāciju uztverošā un analizējošā cilvēka smadzenes pat nevar iedomāties visas tās blēņas, ko safabricē pašreizējās varas galma žurnālisti. Par to varētu tikai pasmaidīt, taču situācijas nopietnība slēpjas tajā apstākļi, ka cilvēki ir apbrīnojami lēti cīgi. Viņi ļaunas sevis apmū-

košanai, nekritiski pieņemot nepatiesības un faktu sagrozījumus. Diemžēl esam nonākuši situācijā, kad medijiem vairs

Nils Muiznieks: “Mēs par viņiem runāsim, bet viņiem runāt neļausim!”

nevar uzticēties, tāpēc tajos pausto informāciju jāvērtē kritiski. Tikai tad, kad izlasītais, dzirdētais vai redzētais tiks uztverts nevis kā absolūtā patiesība, bet stingri izvērtēts ar sirds taisnīgumu, tauta nēms no acīm “rozā brilles”. Tikai tad tauta aptvers, kā tiek apmūļkota un ka oponents, ideoloģiskais pretinieks, pasniedzot nebūtiskus notikumus, lētas sensācijas, “aizmālē” cilvēkiem prātus. To dara

tādēļ, lai netraucēti varētu veikt iepriekš smalki izplānoto tautas iznīcināšanas un varas sagrābšanas politiku.

Padomju laikā latviešiem viss bija skaidrs – kurš ienaidnieks, kurš savējais. Visi apzinājās un saprata, ka padomju vara ar spēcīgu propagandu nostiprina savas pozīcijas, veido domāšanas monolītu, stingri kontrolējot un apkarojot katru citādāk domājošu soli. Partijas cenzūra ar saknēm izrāva kaut niecīgāko mēģinājumu salauzt padomju varas mūri. Šodien nekas nav mainījies. 4.maija režīma hipnotiskā propaganda ir daudz spēcīgāka, jo ir attīstīta un rafinētāka. Nemanāmi tā ielaužas cilvēku apziņā, sagrozot prātu tā, ka baltais tiek uztverts kā melns un ot-

rādi. Tas, ko Dabas likumi aplicina kā neapgāzamu, nemaināmu Patiesību, to pasaules lielo oligarhu pakalpiņi pataisa par viedokli, kura priekšrocība ir tā, ka viedokļa patiesums ir apšaubāms un grozāms, atkarībā no katra samaitātības pakāpes. Viss, ir atļauts – un jo trakāk, jo labāk. Ar mediju starpniecību veiktais sabiedrības “izglītošanas” darbs ir tik meistariģs, ka cilvēka apziņa degradējas ne vairs pa gadiem, bet dienām.

Tajā vietā, lai žurnālisti visiem spēkiem censtos atklāt valstī notiekošās negatīvās parādības, atklātu nekrietnības, nepieļaujot cilvēku apmānīšanu un apmūļkošanu, aicinot tautu vienoties cīņai par savām tiesībām, Taisnību un patiesu demokrātiju, Brīvību, mediji

vēršas pret gaišo un taisnīgo un nopļauj Patiesības asnus. Atliek vienīgi ar nožēlu secināt, ka Cionas gudro protokolos paredzētais, ko izstrādājis Melno loža, sekmīgi piepildās:

“Ar presi mēs apiesimies sekojoši. Kādu lomu spēlē tagad prese? Viņa dien priekš tautas kaislību iedzudināšanas mums vēlāmā virzienā vai partiju patmīlīgo centienu veicināšanā. Viņa ir tukša, netaisnīga, melīga. Lielākā daļa ļaužu nemaz nezina, kam prese patiesībā kalpo.”

Par mediju būtisko lomu Atmodas laika procesos un šodienas tautas apziņas veidošanā uz sarunu aicināju Jāni LEJU, kurš Atmodas sākumā un tās karstākajos periodos bija LPSR Valsts televīzijas un radio raidījumu komitejas priekšsēdētājs un pārraudzīja visu notiekošo no iekšpusēs.

SARUNA AR SDS FRAKCIJAS DEPUTĀTU JĀNILEJU PAR MASU INFORMĀCIJAS LĪDZEKĻIEM

– Atmoda bija iespējama, sākoties tā saucamajai *perestroikai*, ko uzsāka Gorbačovs vadītais politbirojs. Gorbačovs pie varas nāca 1985.gada martā un drīz vien pasludināja jaunu kursu – *perestroiku* (pārbūvi) – ļoti aktīvu atklātības un demokratizācijas procesu. Analizējot bolševiku valdīšanas laikā iecerēto iepriekšējo reformu neveiksmes, 1987.gada janvārī viņš paziņoja, ka reformas iespējamās tikai tad, ja tajās iesaista galveno darbošos personu – tautu. Lai tauta varētu piedalīties, nepieciešama **atklātība un demokrātija**.

Vistiešāk tas attiecās uz radio, televīziju un presi, kur beidzot varēja runāt ne tikai to, ko *vajadzēja*, bet galvenokārt to, kas patiesībā notika. Pateicoties medijiem, kuri veica tautas gara modināšanu un apvienošanu kopīgai cīņai, Latvija atguva neatkarību, kas, diemžēl, vēl daudzās sabiedriskās dzīves sfērās jānosaptiprina un jāpildinveido. Vai šodienas Latvijā varam cerēt, ka mediji atkal iesaistīsies cīņā par okupācijas seku pilnīgu likvidēšanu, Latvijas dekolonizāciju? ... Gribētos cerēt, esmu optimists.

– **Kā sākot ar 1985.gadu notika tautas apvienošana kopīgai cīņai, veicinot PSRS sabrukumu?**

– Tas notika ar mediju palīdzību. Jau no pirmajām PSRS varenības sašūpošanās dienām atklājās mediju milzīgā loma. Radās atsevišķi cilvēki vai nelielas domubiedru grupas, kuras caur medijiem varēja savas idejas paust lielām tautas masām. Te gribu teikt, ka taisnība ir marksisma filozofiem, kuri teica: *ja idejas pārņem tautas masas, tad tās kļūst par materiālu spēku*. Šajā gadījumā trešā Atmoda ir spīdošs piemērs, ka tas tā patiešām ir.

– **Kāda bija jūsu loma tautas kustības veidošanā?**

– Sākoties pārbūvei, *perestroikai*, nonācu arvien jaunās situācijās, apstākļos, kuros bija jāuzņemas atbildība par būtiskiem, republikas mēroga lēmumiem. 13 gadus – līdz 1986.gadam biju televīzijas programmu direktors, tad par Valsts komitejas priekšsēdētāja vietnieku, kas atbild par televīziju kopumā. 1987.gada 5.augustā es kļuva par LPSR

Valsts televīzijas un radio raidījumu komitejas priekšsēdētāju. Tas bija augstākais amats, kuram bija pakļauta gan televīzija, gan radio. Tā kā iepriekšējais priekšsēdētājs Keizers bija prom jau no 1987.gada maija, tad praktiski priekšsēdētāja pienākumus veicu jau no maija vidus. 14.jūnijā bija pirmā ārējā tautas nemieru izpausme, kad vairāki desmiti drosminieku nolika ziedus pie Brīvības pieminekļa. Tas bija liels izaicinājums varas orgāniem un tai sabiedriskajai domai, kas toreiz valdīja. Gadu desmitiem taču tika stāstīts, ka partija un tauta ir vienota savās vēlmēs, ka domāšana ir monolīta. Ārēji tā bija, tāpēc, ka tos, kuri mēģināja kādu savu savādāku domu paust, ātri izķēra un nosūtīja tālāk. Daļu ielika trako namos, daļu aizsūtīja uz “gulaga” lēģeriem. To darīja, lai viņus neviens nepamanītu un viņu paustās domas neaizsniegtu un “nesamaitātu” citus. Tādēļ arī dabā bija ārēji šķietamais domāšanas monolīts, jo visi runāja un domāja vienādi – citādi domājošos vienkārši izolēja.

1987.gada 14.jūnija notikumi satrauca partiju vadītāju un mediju vadītāju prātus. Pirmo reizi nonācu starp diviem dzirnakmeņiem – partijas virsotnēm un tautu. Tautas prasība tiesības izteikt savu neapmierinātību ar pagātni un tagadni. No otras puses augstākā partijas vadība aizliedza jebkādas brīvdomības izpausmes, nekādas atkāpes no agrāk pieņemtajām normām, stingrāk apkarot jebkādas atkāpes no nerakstītām normām. LKP CK otrais sekretārs Vitālijs Soboļevs un citi vadoši partijas darbinieki man nemitīgi pārmeta, ka

Televīzija kļuvusi par Tautas Frontes ruporu. Varbūt viņiem bija taisnība, jo 1989.gadā Tautas Frontes 2.Kongresā tika dots vērtējums: *“Televīzija ir kļuvusi par tautas televīziju”*.

Jānis Leja: “No valdošām aprindām ir panākta tāda situācija, ka pretējais viedoklis, kuru pauž tautas pārstāvji, netiek atspoguļots.”

– **Vai partijas pārstāvji toreiz novērtēja, kāds spēks ir tam, ko raida televīzija un radio? Kādu iespaidu tas atstāj uz cilvēkiem?**

– Tagadējai paaudzei jāsaprot, ka komunistiskā partija, bolševiki medijus – radio, televīziju un avīzes – uzskatīja par visasāko ieroci, nākošo tūlīt aiz atombumbas. Tā tas tika sludināts arī partijas dokumentos. Lai spilgtāk raksturotu mediju spēku, jāatgriežas vēl senākā pagātnē – pie Lēņina laikiem.

Lēņins 19.gs. beigās uzrakstīja divus svarīgus rakstus: *“Ar ko sākt”* un *“Ko darīt?”* Toreiz, kad vēl nebija partijas, viņš rakstīja, ka jādibina Viskrievijas avīze, kas kļūtu par sastatnēm, uz kurām būvēt partiju. Tāda avīze arī tika izveidota. Tā bija *Iskra* (Dzirkstele), kuras lozungs bija: *“No dzirksteles izcelsies liesma!”* Kā liecina vēstures

fakti, tad avīze tiešām veica lielu funkciju sabiedriskās domas veidošanā un kurināja liesmu, kas izpaudās kā 1905.gada revolūcija.

Sākoties Atmodai, medijiem arī bija galvenā un patiesībā izšķirošā loma masu mobilizēšanai. Sākotnēji cilvēkiem bija grūti aptvert, ka politbirojs, izpildot Gorbačova pasludināto atklātības principu, atļāva runāt visu, kas iepriekšējos gadus bija liegts. Tāpēc daudzi partijas funkcionāri, konservatīvie un atklāti reakcionāri izmisīgi cīnījās par iepriekšējā stāvokļa saglabāšanu. Taču tagad jau varēja runāt un atspriest visus cilvēku prātu nodarbošos jautājumus, ļāva klausīties rietumu radio stacijas. Uz šī fona tautas apziņa tad arī sāka mosties. Parādījās iespēja izteikties citādi domājošajiem, kuri visus iepriekšējos gadus tika mākslīgi izolēti. Sarosījās žurnālisti, kas vairs negribēja strādāt nomenklatūras labā, bet bija ieinteresēti cilvēku uzmanību vērēt uz cīņu par brīvību, atklāti nostājās tautas pusē.

Vēlāk gan parādījās arī aprēķina žurnālisti, kuri prata izmantot radušos situāciju, pārtapa par *“patriotiem”*, lai strauji uzkāptu pa karjeras kāpnēm un nonāktu sabiedrības augstākajās aprindās.

– **Ja tajā laikā mediji nebūtu aktīvi veidojuši tautas apvienošanās un atbrīvošanās kustību, vai varētu būt radusies tāda situācija, ka cilvēki ķeras pie ieročiem?**

– Domāju, ka tajā gadījumā, ja mediji stāvētu malā, asiņaina sadursme būtu neizbēgama. Piemēram, pāris gadus agrāk, kad tādu visaptverošu mediju vēl nebija, tautas nemieri vienmēr beidzās ar asiņainu izrēķināšanu. Padomju impērijas sabrukšanas laikā, mediji deva iespēju, ja tā var teikt, “nolaist tvaiku” – valsts vadītājiem un pašiem apakšējiem tautas slāņiem runāt, izskaidrot un noskaidrot notiekošo, ievirzot sāpīgos, psiholoģiski grūtus procesus saprātīgā gultnē. Tādēļ uzskatu, ka mediju lomu nevar novērtēt par augstu.

– **Šodien, pēc gandrīz 12 “brīvības” gadiem, Latvijā atkal ir tāda situācija, kad vērojamas pretrunas starp to, ko vajag tautai un to, ko par vajadzīgu uzskata valdība. Kam, jūsuprāt, vajadzētu kalpot šīs dienas medijiem – tautai vai valdībai? Un vai varam uzskatīt, ka mediji ir objektīvi, atspoguļojot valstī valdošo noskaņojumu?**

– Vispārējā aina ir tāda. Tas nav tikai mans priekšstats, ka lielākais vairums Latvijas mediju kalpo valdošajām aprindām. No valdošām aprindām ir panākta tāda situācija, ka pretējais viedoklis, kuru pauž tautas pārstāvji, netiek atspoguļots. Cilvēkiem, kuri aktīvi vēlas izteikt tautas noskaņojumu, bieži vien pretēju viedokli, netiek pilnībā dota tāda iespēja. Cildināti tiek tikai oficiālie valdības, Eiropas Savienības ierēdņu un rietumu standartiem atbilstošie dzīves paraugi, kas ne vienmēr ir tie labākie. Pie vārda tiek tikai valdības politiku atbalstītāji – nemainīgi vieni un tie paši pastāvošajai nomenklatūrai kalpojošie. Ritmiski tiek atkārtotas vienas un tās pašas domas, stundām ilgi var tukši runāt, slavīnāt tautai kaitīgus procesus. Par asām, sociāli ekonomiskām problēmām, par kurām ir norūpējusies tauta, nerunā, jo valdošajām aprindām tās ir netikamas vai pat bīstamas. Tāpēc medijos vairākumā ir vispār nogludināti, garīgi un saturiski tukši raidījumi. Vēl vairāk, cilvēku apziņu degradējošām tēmām tiek veltīti viscildinošākie vārdi, kad par pareizo, skaisto un labo zārkās vai, labākajā gadījumā, vienkārši klusē.

– **Kur meklējama vaina žurnālistu neprofesionalitātē vai pasūtījumā?**

– Vienmēr var vēlēties to vislabāko. Žurnālistu profesionalitāte ir apšaubāma, ja vērojama bēgšana no sabiedrībai nozīmīgiem asiem tematiem. Jābūt ļoti nekritiskam pret sevi, vienaldzīgam pret tautas aktuālajām vajadzībām, lai varētu atļauties tukši plāpāt kā salonā, lai tikai aizpildītu ētera laiku. Daži žurnālisti diemžēl ir tālu no tautas, viņi nesaprot, kas šobrīd neatliekami vajadzīgs vienkāršam cilvēkam. Tādi apgrozās tikai turīgajās, tā

saucamās, smalkās sabiedrības aprindās un ļoti reti ir gatavi uzklaut tautas domas. Medijus ietekmē arī sponsori, finansiāli grupējumi, kuri arī nosaka tēmas, par kurām drīkst un kurām nedrīkst rakstīt kādus uzvārdus, pieminēt un aprakstīt, par kādiem klusēt – *kurš maksā, tas pasūta mūziku*.

– **Vērtējot televīziju, radio, presi, radies priekšstats, ka atsevišķi žurnālisti ir arī neizglītoti, jo viņus nekas neinteresē, viņi nespēj kritiski izvērtēt notiekošo, dažkārt aizmaldās un nesaprot, kas ir labs, kas slikts. Šādi žurnālisti bieži vien pat nespēj pasniegt patiesu informāciju, nerunājot jau par to, lai kritiski izvērtētu notiekošo, atrunājoties ar žurnālistisko objektivitāti.**

– Nedrīkst tā vērtēt visus žurnālistus, bet nevar nepamanīt, ka lielākā daļa, it īpaši iespieto mediju, uzsākuši sacensību sensāciju “mediānā”. Pie tam, šīs sensācijas reti kad ir ar lielu sabiedrisku nozīmi. Vairumā gadījumu tiek meklēts, ja tā var izteikties, pēc iespējas *smakojošāks* materiāls. Ja sacensību uzsāka dzeltenā prese, tad pārējās avīzes centās no tās neatpalikt.

Vēl ļoti būtiski atzīmēt, ka tik daudz melu presē kā tagad, neesmu redzējis pat bolševiku laikos. Regulāri grēko vairākums krievvalodīgās avīzes. Iespēj, un stāsta, ko vien grib. Daudz lielāku precizitāti varētu vēlēties arī no lielajām latviešu avīzēm. Piemēram, 1998.gada novembrī, kādā laikrakstā izlasīju, ka es pāriešot uz Jaunās Partijas frakciju. Man šāda iespēja pat sapnī nekad nebija rādījusies, nerunājot par to, ka es varētu būt kādam par to stāstījis. Tas ir tikai viens man prātā palikušais piemērs, bet tādu ir daudz un praktiski katru dienu. Rodas situācija, kad cilvēkiem ir pamats neticēt žurnālistu vārdiem.

– **Latvijas Nacionālā fronte ir sastapies ar ļoti lielu pretestību savai darbībai – cīņai par Latvijas dekolonizāciju un prasībai aizliegt homoseksuālisma propagandu. Vai pret LNF izvērstā apmelošanas un nozākāšanas kampaņa medijos ir nejausa vai arī apzināti veidota?**

– Tas noteikti ir apzināti un ar valdošajām aprindām sa-

“Viduslaikos, piemēram, tos, kuri zināja to, kas nav mācīts, kas nav Bībelē rakstīs, sadedzināja. Šodien ar šādiem cilvēkiem izrēķinās savādāk – citi laiki, citas metodes.”

– Tas noteikti ir apzināti un ar valdošajām aprindām sa-
skaņota rīcība. Nevar nepamānīt, ka apzināti tiek veidota kampaņa pret tiem cilvēkiem, kuri aizstāv un arī darbojas LNF. Es kategoriski iestājos par to, ka nedrīkst jaukt kopā subjektīvās antipātijas pret konkrētajiem kustības dalībniekiem ar šīs kustības sabiedrisko nozīmīgumu un mērķu cēlumu. Man gribētos ieteikt, ja tiem, kuri vērsas pret, piemēram Aivaru Gardu, šķiet, ka viņš dara kaut ko nepareizi, kļūdaini, tad lai dara to pašu, tikai labāk. Bet tā vien šķiet, ka zāķāšanās medijos par LNF dalībniekiem un viņu atbalstītājiem ir valdošo aprindu attieksme pret LNF izvirzītajiem mērķiem un tautas patiesajām vajadzī-

bām. Cita runa, ja LNF būtu izvirzījuši kādus negatīvus, prettautiskus mērķus – tad tie visiem līdzekļiem būtu jāap-

karo, tad būtu jāliedz iespēja izteikties un skaļi nosodīt kaitniecisko rīcību. Taču mērķi ir cēli, kuri būtu jāatbalsta no visas sirds. Tā kā šoreiz mediju attieksme pret LNF ir gan organizēts subjektīvisms, gan valdošo aprindu iepotētais viedoklis, ka *tos* nevajag atbalstīt, ka *tie* ir slikti un aizdomīgi cilvēki. Ja ir kādi pierādījumi, ka šie cilvēki pārkāpj likumu, tad jāsauc pie atbildības un jāsoda likumā noteiktajā kārtībā. Tam taču ir nodibināti speciāli dienesti.

– Jūs arī esat saņēmis nosodījumu no mediju puses par draudzīgo attieksmi pret LNF. Vai ir kāds mehānisms, kā cīnīties pret klieidošo subjektīvismu medijos?

– Varu atbildēt ļoti īsi: *pret gara nabadzību nekādi ieroči nav izdomāti*. Blokāde, ar kādu sastopas LNF, ir varas pārstāvju solidaritāte – šķiet, ka kādam kremt, ka atpalikuši no laika

Pols Goubls teica: “Padomju impēriju sagrāva ne jau atombumba, bet baltiešu neatkarības kustība. Un tās nodrošinājumā izšķiroša loma bija masu medijiem.”

gaitas, viņi jūt, ka šī kustība var apdraudēt viņu sabiedriskās pozīcijas. Protams, ka tādi cilvēki baidās, ka kāds varētu apšaubīt to, ko viņi ir izdarījuši un pašlaik dara tautas labā. Lai šāda sabiedriskā kritika nenotiktu, lai varas

pārstāvji netiktu parādīti patiesā gaismā tautas acīs, opozicionārus un atmaskotājus vienkārši cenšas apkarot visiem spēkiem. Šinī procesā pirmais, jau sen boļševiku varas laikos pārbaudīts paņmiens – diskreditēt kustību kopumā un individuāli – personālijas – kustības dalībniekus. Tāpēc svarīgi parādīt varas krēsls sēdošajiem neērtos cilvēkus kā garīgi nepilnīgus vai drusku jocīgus, vai pat ļaunus cilvēkus, likuma pārkāpējus utt. Šāda citādi domājošo iznīcināšana bijusi vienmēr. Vi-

duslaikos, piemēram, tos, kuri zināja to, kas nav mācīts, kas nav Bībelē rakstīs, sadedzināja. Šodien ar šādiem cilvēkiem izrēķinās savādāk – citi laiki, citas metodes.❖

PROCESS NO “INTEGRĀCIJAS” LĪDZ DEKOLONIZĀCIJAI

◀ 4. lpp.

– Tad jājautā – vai jūs esat ar mieru kalpot arī okupācijas varai?

– Es nesaskatu, ka Latvijas pašreizējā vara 10 gadus, ka tā būtu okupācijas vara. Bet es katrā ziņā, nebūdam speciālists, es saku, šajā frontē mēs varam diskutēt, bet es to negribu darīt kā cilvēks uz ielas, bet kā amatpersona. Fondā mēs varam runāt par tām funkcijām, kas ir fondam. Te nav pretruna. Katrā ziņā jārunā ir ar ekspertiem, speciālistiem.

– Vai jūs kā sabiedrības “integrācijas” eksperti, arī jūs kā viens no ekspertiem, neredzat, ka notiek okupācija ar slēpti vardarbīgām metodēm: caur sabiedrības domu piesārņošanu, “veidošanu”...

UZMANĪBU!

Izsludinām aptauju un gaidām asprātīgas atbildes

par tematu:

KO PIDAROKANGAROREŽĪMĀ NOZĪMĒ VALSTS FINANSĒJUMA PIEŠKIRŠANA HORIZONTĀLAJAI PROGRAMMAI?

– Es to tā nesaskatu. Bet es respektēju cilvēkus, kuri tā uzskata.

– Bet mēs redzam, kas notiek starptautiskā arēnā – tiek vilkts laiks, bet problēmas netiek risinātas, rodas arvien jaunas problēmas, kas pāraug nemieros, piemēram, Īrijā, zemnieku protesta akcijas Francijā, Itālijā u.tml.

– Bet saprotiet, es esmu procedūru speciālists, un fonds ir finansu institūcija. Jums šī diskusija jāveic ar politologiem. Es neesmu jums sarunu partneris par šo tēmu.

– Bet kur tad paliek liederīguma princips? Labāk būtu, ja tās lielās naudas summas tiktu novirzītas okupantu repatriācijai, nekā, lai viņi Latviju pār-

– Bet saprotiet, es esmu procedūru speciālists, un fonds ir finansu institūcija. Jums šī diskusija jāveic ar politologiem. Es neesmu jums sarunu partneris par šo tēmu.

– Bet kur tad paliek liederīguma princips? Labāk būtu, ja tās lielās naudas summas tiktu novirzītas okupantu repatriācijai, nekā, lai viņi Latviju pār-

vērstu par Krievijas gubernu. Mēs jau redzam, kas notiek tagad pirms vēlēšanām: okupanti arvien vairāk pārņem varu savās rokās, līdz kādā gaišā dienā vēlēties atjaunot savu statusu šeit.

– Jums, es domāju, ir viena nostāja kā nevalstiskai organizācijai. Gan papildinot, gan izstrādājot sabiedrības integrācijas programmu, jums vajadzētu paust savus uzskatus, un atbilstoši tam, cik viņi tiks iekļauti šajā programmā. Tālāk, līdz ar to var saņemt arī finansējumu. Tas ir process, kā tas notiek.

– Nu ko, paskatīsimies, kā tas notiks! ❖

VERDOŠĀ ENERĢIJA

Kristaps JANSONS

Viens no apgāda “Vieda” izsludinātā konkursa tematiem bija “Katrās tautas dzīvošana savā etniskajā dzimtenē – vienīgais garants tautu draudzībai un starp tautām pastāvošo nesaskaņu atrisināšanai”. Darbi par šo tēmu ir publicēti grāmatā “*Nevienam mēs Latvijai nedodam*”. Ikdienā varam pārliecināties, cik bīstami un kaitīgi ir mēģināt sajaukt tautas. Minēšu kādu traģisku piemēru. Jūlija sākumā Krievijas pilsētā Krasnoarmeiskā izcēlās kauotiņš starp diviem Krievijas pilsoņiem – izceļotāju no Armēnijas G.Sajanu un 26 gadus veco krievu I.Samoļuku. Tā laikā pēdējais tika sadurts. Nākošās dienas vakarā ar nūjām bruņojusies 20 līdz 30 jauniešu grupa devās izrēķināties ar vietējiem armēņu izcelsmes iedzīvotājiem. Viņi ielauzās dzīvokļos un, aizbildinoties ar to, ka meklē Sajanu, sāka sist to iemītniekus. Ievainoti vairāk kā divdesmit cilvēku, no kuriem astoņi ievietoti slimnīcā.

Huligānismā apsūdzēti un aizturēti divi jaunieši. Tomēr lielas pilsētas iedzīvotāju daļas acīs šie puīši kļuvuši par varoņiem, kuri aizsargājušies pret sveštautiešu invāziju. Lai izteiktu atbalstu apcietinātajiem, pie pilsētas mērijas noti-

cis pikets, kurā piedalījušies apmēram 400 līdz 500 nelielās pilsētīņas iedzīvotāju. Mitiņa dalībnieki izteikuši pārmetumus valdībai par to, ka pilsētā

“Kamēr nacionālismam un tautas pašsaglabāšanās instinktām netiks ierādīta pienācīga vieta cilvēces attīstībā, tikmēr tas laužīs ceļu stihiski, kā mācēdams.”

dzīvo pārāk daudz neregistrētu izceļotāju no Kaukāza. Divas dienas pēc grautiņiem Krasnoarmeiskā tika nodibināta *Kustība pret nelegālo imigrāciju*. Tās sauklis – Krieviju krieviem. Organizācijas nolikuma preambulā teikts: “Mēs esam saimnieki savā zemē, bet saimniekam ir tiesības pašam noteikt, kurā istabā izmitināt viesi, uz cik ilgu laiku viņu ielaist, un izlemt, vai viņu vispār ielaist mājā.” Tādējādi pilsētas iedzīvotāji atklāti pauduši tik dabisko katras tautas vēlmi ne-traucēti dzīvot un attīstīties bez citu tautu iejaukšanās. Šis notikums Krievijā kārtējo reizi parāda, kādu ļaunumu nodara tas, ka katra tauta nedzīvo savās mājās – etniskajā dzimtenē, bet labākas dzīves meklējumos klaiņo pa pasauli, izjaucot dabisko kārtību zemes virsū. Arī krievu tauta vēlas savā zemē justies droši

un lemt pati kā tai dzīvot, nevis samierināties ar svešas mentalitātes cilvēku neaicinātu iejaukšanos un dzīves telpas aizņemšanu.

Kamēr nacionālismam un tautas pašsaglabāšanās instinktām netiks ierādīta pienācīga vieta cilvēces attīstībā, tikmēr tas laužīs ceļu stihiski, kā mācēdams. Ir pēdējais laiks pārtraukt Padomju Savienības gados iesāktu un tagad visā “brīvajā un draudzīgajā Eiropas Savienības valstu saimē” īstenoto noziedzīgo tautu un rasu sajaukšanas politiku. Katrai enerģijai ir tieksme

izlādēties. Ja to varmācīgi apslāpē, tad agri vai vēlū ir gaidāms sprādziens. Jo ātrāk enerģijai ļauj izlādēties, ievirzot to pareizā gultnē, jo lielākus postījumus var novērst. Valsts vadītājiem jā rūpējas par valsti veidojošās tautas aizsardzību no imigrantiem, ja tā nevēlas pārvērst savu zemi par verdošu nacionālo konfliktu zonu. Tieši tādēļ arī latviešu tautas vienīgās cerības uz izdzīvošanu un normālu attīstību ir saistāmas tikai ar Latvijas dekolonizāciju jeb padomju gados nelikumīgi ieplūdināto okupantu aizbraukšanu no mūsu tautas teritorijas. ❖

Latvieši, mūsu pienākums ir kategoriski norādīt kaimiņos dzīvojošajiem, pazīstamajiem un arī nepazīstamajiem okupantiem, lai viņi brauc mājās! Iedodiet viņiem šo adresi, kur saņemt palīdzību pārceļošanai uz etnisko dzimteni! Nelieciet viņus mierā līdz brīdim, kamēr viņi jau dzīvo Kalugā vai citur, tikai ne Latvijā! ▶▶

Sīkāku informāciju par iespēju aizbraukt var iegūt pie Latvijā dzīvojošo Krievijas pilsoņu biedrības priekšsēdētāja **Jurija Uljanova**. Adrese Rīgā:

**“Krievu Nams”
(“Ruskij Dom”)
Tallinas ielā 97,
pirmdienās
no 18:00 līdz 19:00
un sestdienās
no 12:00 līdz 14:00.**

**Tālrunis informācijai
6595294
E-pasts: uljanovj@delfi.lv**

MASKAVA AICINA UKRAINU SAVALDĪT SAVUS NACIONĀLISTUS

Līga KRIEVIŅA

Maskava cer, ka Ukrainas valdība darīs visu nepieciešamo, lai iegrožotu nacionālistiskos spēkus savā zemē. Šādi lielās impērijas vadība reaģējusi uz Ukrainas ministru kabinetā izstrādāto likumprojektu, kas paredz atzīt Ukrainas Nacionālistu organizācijas un Ukrainu Sacelšanās armijas dalībniekus par cīnītājiem par Ukrainas neatkarību.

Krievijas ārlietu ministrija jau daudzas reizes ir paziņojusi par Krievijas “galēji negatīvo attieksmi pret nacionālistisko spēku plāniem Ukrainā reabilitēt bijušos tā saucamās Ukrainas Sacelšanās armijas dalībniekus.” “Izsakām nožēlu, ka tā vietā, lai nosodītu šos nolūkus, Ukrainas varas institūcijas pašas tiecas realizēt šādus centienus”. “Šo notikumu kontekstā īpašu uzmanību sev piesaista atklātā pret Krieviju vērstā kampaņa, kuru veic avīze “Gaļičina” Ivano-Fankovskas pilsētā, kas daļēji tiek finansēta no valsts līdzekļiem. Ir pilnīgi skaidrs, ka tas viss nekādā veidā neveicina sadarbību starp mūsu valstīm”, teikts Krievijas ārlietu ministrijas paziņojumā.

Pret šādu Krievijas iejaukšanos Ukrainas iekšējās lietās protestu jau izteicis Ukrainas Jauniešu Nacionālais kongress, norādot, ka ir pēdējais laiks atjaunot vēsturisko taisnīgumu un oficiāli atzīt, ka Ukrainas pretestības un Ukrainu Sacelšanās armija cīnījies par Ukrainas neatkarību. Jaunieši ieteikuši savām varas iestādēm pieprasīt Krievijai kā PSRS tiesību mantinieci uzņemties politisko atbildību par noziegumiem (milzīgo badu, represijām un deportācijām), kuri pastrādāti pret tautu un cilvēci Ukrainas okupācijas laikā no 1918.līdz 1991.gadam un izmaksāt kompensācijas cietušajiem vai to pēctečiem.

Ukrainu sacelšanās armija (*Ukrainska Pavstanska Armija*) dibināta 1942.gadā Romana Šuheviča vadībā kā ukraiņu nacionālā armija. Tā neatlaidīgi cīnījās par savas tautas brīvību gan pret krieviem, gan vāciešiem. Tās cīņa ilga līdz pat 1957.gadam un aizrāva līdzī sev daudzu krievu okupantu dzīvības. Tādēļ arī ir saprotams, kāpēc vēl joprojām Krievija nespēj piedot ukraiņu tautai tās dēlu drosmīgo cīņu par neatkarīgu Ukrainas valsti. ❖

EIROPAS SAVIENĪBAI – NĒ!

Agnese ROZE

Latvijai, iestājoties Eiropas Savienībā, netiks dota iespēja izvēlēties – atteikties no savas nacionālās valūtas lata vai ne. Euro ieviešana notiks automātiski, ja Latvijas pilsoņi referendumā nobalsos par iestāšanos ES. Tā ziņo Latvijas radio.

17.jūlijā ziņu aģentūras rakstīja, ka Latvijā pieaug iesaistīšanās Eiropas Savienībā atbalstītāju skaits. 26.jūlijā tika ziņots, ka arī Igaunijā pieaug cilvēku skaits, kuri balsotu par iestāšanos ES. Tie ir atklāti meli – Latvijā ES atbalstītāju skaits nepieaug! Katrs var padomāt, kurš no viņa draugiem, paziņām pēkšņi būtu kļuvuši par *eirofilu*. Diezin vai optimistiskie “statistikas” dati atbildīs realitātei. Tā mēs kārtējo reizi kļūstam par lieciniekiem tam, kā notiek klaja **dezinformācija**. Ir tāds izteiciens, ka ir meli, lieli meli un statistika. Nav pamata uzticēties šādām sabiedrības aptaujām, kuras tiek veiktas **Eiropas integrācijas biroja** vadībā. Tā ir valstiska organizācija, kuras pastāvēšanas uzdevums ir Latvijas neatkarības likvidēšana, ko sevi ietver iestāšanās Eiropas Savienībā.

26.jūlijā aģentūra **LETA** raksta, ka **pēc ES sarunu pabeigšanas kandidātvalstīs uzraudzīs vēl stingrāk**. Tās tiks pakļautas uzraudzības mehānismam un sodu sistēmai, kas kļūs stingrāki, kad iestāšanās sarunas būs pabeigtas, – piektdien ziņo laikraksts “*Financial Times*”. Šādas sistēmas mērķis ir novērst jebkādu aizkavēšanos ES likumu kopuma ieviešanā desmit kandidātvalstīs, kas cenšas pabeigt iestāšanās sarunas līdz Kopenhāgenas galotņu apspriedei šā gada decembrī.

Vairākās valstīs ir vērojamas grūtības šajā ziņā un ES dalībvalstīm var rasties pamats apšaubīt šo kandidātvalstu pārtikas drošības, vides un robežkontroles standartus, – raksta avīze. Laikraksts norāda, ka, piemēram, Polija, kas sarunās atpauzē, nespēs līdz decembrim piemērot likumu kopumu. Šajā gadījumā līdz 2004.gadam, kad kandidātvalstīm jāklūst par pilntiesīgām ES locekļiem, ja pašreizējās un jaunās dalībvalstīs būs ratificējušas iestāšanās līgumu, **Polija un citas valstis tiks stingri uzraudzītas un arī sodītas, ja tās neiekļausies ES noteiktajos termiņos**.

Nesen Briselē notika Eiropas Jauniešu konvents. Tā dalībnieki – 28 valstu, to skaitā arī ES kandidātvalstu, pārstāvji, pretenciozi paziņojuši, ka pārstāv visus 75 miljonus Eiropas jauniešu un pieņēmuši kopīgu lēmumu – Eiropas Savienībai nākotnē ir jābūt **federatīvai valstij**. Ieteikumu vidū esot bijis ieviest Eiropas Savienības pilsoņiem vienotas pases, kā arī izstrādāt ieteikumus ES konstitūcijai. Lasot rakstu “Eiropas nākotnes politika – par federāciju”, kas publicēts interneta portālā *politika.lv*, radās visai nožēlojams iespaids par šo pasākumu. “Par jauniešu entuziasmu un ambīcijām varēja pārliecināties ik brīdī. Nemitīgā plaušķķināšana, strīdi par procedūru bieži aizņēma pusi jau tā īsā debate laika.[Pasākumā piedalījās jaunieši vecumā no 18 līdz 25 gadiem. – *L.K.*] Tomēr jāatzīst, ka isajā laikā delegāti spēja vienoties un lika izskanēt jauniešu balsīm”, tā raksta Latvijas pārstāve šajā pasākumā. Pēc viņas domām “konventa sākotnējā ideja netika īstenota, jo, kā preses konferencē norādīja d’Estēns, nav jaunu ideju. No otras puses, tā kā izstrādātais dokuments ir idejiski līdzīgs Eiropas Konventam, tas nozīmē arī to, ka jaunieši šīs idejas atbalsta. Varētu tikai vēlēties konkrētus risinājumus.”

Beigās gan esot mobilizējies arī opozīcija, kura 51 delegāta parakstītā vēstulē paziņojusi, ka konvents ir bijis nedemokrātisks, slikti reprezentēts un nevar radīt nekādu lēģitīmu un visus Eiropas jauniešu pārstāvošu dokumentu, kas runā par demokrātiju. ❖

BALTU – LATVIEŠU SENATNES MIRDZUMS

Vilis LINIŠ

Izdevniecībā “Vieda” ir iznākuši baltu – latvju senatnes pētnieka Ivara Vika izcilā grāmata “Mūsu dižā senatne”, kas pašos pamatos atspoguļo baltu tautu patieso un dziļo senatni – sākot no pēdējā pirms Ledus laikmeta. Tik dziļi Pasaulē vēsturnieki vēl nav ieskatījušies. Mēs visi zinām, ka līdz šim Pasaules vēsture tiek apskatīta un aprakstīta ne vairāk kā 5 gadu tūkstošu dziļumā, bet latvju tautas vēsture tikai – 800 gadu pagātnē, turklāt iekarotāju greizajā un nomelnojošajā skatījumā.

Vēsture, it sevišķi senvēsture, ir šodienas un nākotnes cilvēces pamats. Izskatās, ka mūsu 5.civilizācija dzīvo bez “pamatiem”, jo nebalstās uz savu vēsturi un senatni, tāpēc ir tik ļodzīga.

Ivars Viks šo milzu darbu sāka apdomāt jau 1996.gadā, kad nekas vēl nebija zināms par mūsu senatni. Par pamatu visam tika ņemtas latvju milzīgās garamantas, kas nesarūsē un nebojājas gadu tūkstošos, kā arī mūsu senču redzamais veikums Latvijā.

Gaismu sauca, gaisma ausa;

Augšām cēlas Gaismas pils.

Kā redzam, Gaismas pils jau ceļas, jo ir Gaismas saucēji.

Darbā Ivaram Vikam daudz palīdzēja labās zināšanas matemātikā, kartogrāfijā, vēsturē, ģeogrāfijā un arī astronomijā un arheolingvistikā. Domu biedri palīdzēja arī ģeoloģijā. Izrādās, bez šīm zināšanām nav iespējams patieso senvēsturi izpētīt un uzrakstīt.

Domājams, šī grāmata interesēs arī citas Pasaules tautas, sevišķi lietuviešus un igauņus, jo mums ir vienota senatne. Mēs esam tiešie baltu pēcteči. Arī igauņi tādi būtībā ir, jo viņiem no somu-ugru tipiskā izskata nekas daudz pāri nav palicis, vienīgi valoda. Arī baltkrievi ir šīs senatnes daļēji mantinieki. Viņos rit vidēji 30% baltu asinū.

Ir iekustināts milzīgs apšūņojis senatnes “akmens”, kas jau sāk ripot, atklājot arvien jaunas ziņas par mūsu dziļo un dzižo senatni un sašķaidot viltus vēsturi. Tāpat tiek atklātas daudzas jaunas ziņas par ģeoloģiju, ģeogrāfiju un citām zinātnēm ipašā skatījumā.

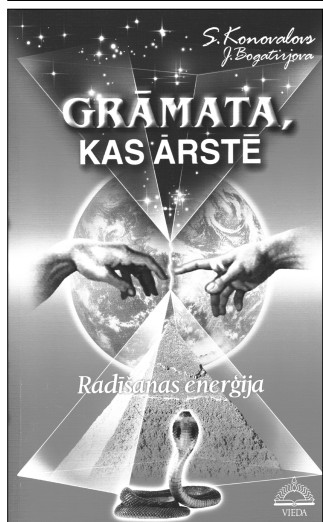
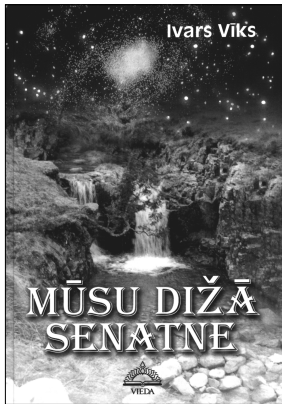
Šis lielais pētniecības darbs apgāz mītus par mūsu baltu – latviešu primitīvo senatni. Tas pierāda, ka esam senās **baltu** augstās garīgās civilizācijas tiešie pēcteči un mantinieki. Tā ir tāda augsta garīga civilizācija, kuru mūsu “supermodernā” civilizācija daudzās jomās vēl nav sasniegusi. Pareizāk būtu teikt – degradējusi.

Izcilā grāmata “Mūsu dižā senatne” palīdzēs daudziem latviešiem pārvarēt mūsu ienaidnieku iedvesto mazvērtības kompleksu un iztaisnot mugurkaulu. Mugurkaulu, kas ir visu enerģiju galvenais nesējs. Un tikai latvju tautas ienaidnieki mēģinās šo darbu nomelnot vai noklusēt. Ziņas par patieso, dziņo latvju tautas senvēsturi ir apzināti slēpuši tie, kuriem bija izdevīgi, lai mēs staigātu ar verga kūkumu mugurā un verga dvēseli sirdī.

Gribu ieteikt šo grāmatu lasīt vismaz divas reizes, lai ar mūsu sagrozītās vēstures piesārņotajām smadzenēm to būtu vieglāk apjēgt. Grāmatas tapšanas gaitā esmu to izlasījis 4 reizes.

Grāmatas autors, viņa domu biedri un palīgi, dziļi cienot un mīlot latvju tautu, ir veikuši šo milzu darbu, ieguldot tajā visu, kas viņiem bija un ir.

“Mūsu garamantas ir ne tikai vēsture, bet arī atmiņas par nākotni. Ceram, ka šīs grāmatas devums dižās senatnes apzināšanā palīdzēs šim cēlajam mērķim.” ♦

Sergejs Konovalovs

GRĀMATA, KAS ĀRSTĒ

Sergeja Konovalova prakses pamatā ir spēja vadīt smalkās enerģijas. Lai palīdzētu ne tikai tiem cilvēkiem, kuri ārstējas doktora Humānā rehabilitācijas centrā Sanktpēterburgā, bet arī miljoniem slimību skartajiem visā pasaulē, tika radīta speciāla grāmatu sērija. Tajā, zem nosaukuma “**Grāmata, kas ārstē**”, apvienotas septiņas grāmatas par nākotnes medicīnu. Līdz šim apgādā

“Vieda” ir iznākušas trīs doktora S.Konovalova grāmatas: “**Radīšanas enerģija**”, “**Gremošanas orgāni**” un “**Sieviešu slimības**”. Apgāds izdos arī pārējās četras grāmatas, lai arī latviešu lasītājs varētu izmantot unikālo ārstēšanas metodi, kas paveic neiespējamo, izārstējot slimniekus neatkarīgi no tā, cik smaga ir diagnoze un kāds ir pacienta vecums.

Grāmatās atradīs arī doktora S.Konovalova pacientu atsauksmes par ārstēšanos gan klīnikā, gan neklātienē – ar grāmatu palīdzību. Grāmata, kas patiešām ārstē, palīdzēs izdziedināties arī jums. Izdziedināšanās process sākas jau ar to brīdi, kad sākat lasīt grāmatu. Enerģētiskie vingrinājumi, ārstnieciskais buklets un neklātienē sesansa metodika dos jums izredzes atbrīvoties no slimībām un nelaimēm, atrast dzīves jēgu, nodibināt kontaktu ar dziedniecisko Radīšanas Enerģiju.

Apgādā “Vieda” izdotās grāmatas varat iegādāties Rēriha grāmatnīcās – Rīgā, Čaka ielā 26 un Čaka ielā 50, grāmatu namā “Valters un Rapa” kā arī citās Latvijas grāmatnīcās.

KAS NOTIEK UN KAM JĀNOTIEK LATVIJĀ

Jānis PINNIS

Dievs jau sen ir noteicis, un cilvēki pieņemusi pasaulē dabisku kārtību – katrai tautai savu vietu kur dzīvot, kopt savu kultūru un baudīt sava darba augļus. Tāda ir arī demokrātijas jeb tautvaldības patiesā jēga un nozīme.

Izjaukt šo kārtību ir vēlējies tie, kuri grib dzīvot uz citu tautu rēķina. Nevis godprātīgi sadarboties, bet ļaunprātīgi izmantot. Motīvs – alkatība un varaskāre, kas tikpat vecs, cik pasaule. Ar to mēdz nodarboties tie, kuru rokās nonākusi lielāka vara un līdzekļi, nekā to ir citiem. Laika gaitā mainījušās vienīgi metodes, kā to panākt.

Šajā nolūkā tika veidotas un sabruka impērijas, tika un tiek veidotas savienības. Tagad arī savienību savienība jeb, tā saucamais, globālisms*.

Ja impērijas parasti tika veidotas ar uguni un zobenu, tad savienības (izņemot vienu jau sabrukušo) tiek veidotas ar “cēlāku” mērķi – “nodrošināt stabilitāti, demokrātiju un cilvēka tiesības”. “Aizmirsts” tiek vienīgi elementārs priekšnoteikums patiesas stabilitātes un demokrātijas nodrošināšanai, arī, tā sauktā, starptautiskā terorisma cēloņu novēršanai, – cilvēku, kā tautas neatņemamas sastāvdaļas un tautu pašnoteikšanās tiesību ieviešana. Bez tā runas par stabilitāti, demokrātiju un cilvēka tiesībām ir vienīgi demagoģija ar nolūku panākt mērķus, kuriem ar šo jēdzienu patieso nozīmi nav nekā kopīga.

Latvijas vēsture kopš 13.gadsimta ir liecība nepārtrauktiem mēģinājumiem izjaukt dabisko kārtību šajā zemē. Sevišķi aktīvi šajā ziņā ir bijuši krievi un vācieši, mazāk poļi un zviedri. Vienīgi laikā no 1918. līdz 1940.gadam latviešu tauta pati bija saimniek savā zemē.

Ilgai nepārtrauktas pakļautības laikā latviešu tautā tika kultivēts kalpiības gars, no kura tā nav pilnīgi atbrīvojusies līdz pat šim brīdim. To tagad mēģina izmantot bijušie “kaklakungji”, lai pakļautību atjaunotu, šoreiz tikai citā “modernākā” formā (Eiropas Savienība). No sliktiem paradumiem ir grūti atbrīvoties. Vienīgā iespēja, kā pretoties tādiem mēģinājumiem, mūsu tautai ir nelo kāmi pastāvēt uz savām neatņemamām tiesībām būt pašiem saimniekiem savā zemē un dzīvot tajā pēc pašu lemtiem likumiem.

Valsti, kādā pašreiz dzīvojam, Dievs nav svētījis un nesvētīs, lai arī cik bieži mēs to dziedot lūgtu. Tā notiek tādēļ, ka šī valsts nedarbojas savas tautas interesēs. Tātad tā ir pretrunā ar Dieva pasaulē noteikto kārtību, arī demokrātiju, šī jēdziena patiesā nozīmē. Tāda tā ir izdevīga vienīgi tiem, kam Latvija vajadzīga nevis kā nacionāla valsts, bet tikai kā teritorija savu savtīgo mērķu īstenošanai. Viņu interesēs ir pārvērst Latviju par zemi, kurā dzīvo nevis pilnvērtīga tauta, bet mankurtizēta “pastāvīgo ie-

dzīvotāju” masa jeb, tā sauktā, “politiskā nācija”. Tādu “valsti” (kādu laiku tai vēl atļaus sevi tā dēvēt) būs vieglāk pārvaldīt un ar to manipulēt.

Tie, kuriem tas ir izdevīgi, nav tālu jāmeklē, jo, kā parasti, atrodas tepat blakus – “austrumos” un “rietumos”. Viņu interesēs ir bijis un paliek – iznīcināt latviešu tautas nacionālo pašapziņu – “briesmīgo” nacionālismu, kas vienmēr bijis nepārvarams šķērslis savu mērķu pilnīgai īstenošanai.

Tādēļ Latvijā ir tikusi un tiek īstenota pārtautošanas politika, sākumā – pārvācošana, tad – pārkrievošana, tagad vēl arī – pārangliskošana. Pēdējā laikā kā visefektīvākais līdzeklis – arī masveida kolonizācija. To, kas savulaik netika pilnīgi sasniegts, veidojot bēdīgi slaveno “padomju tautu”, tagad mēģina panākt ar, tā saucamo, “sabiedrības integrāciju”. Šā “procesa” gala produktā, atšķirībā no dabiski pilnvērtīgas tautas, būs vieglāk pārvērst par lētu darbspēku un ārzemju, vai to īpašumā esošo uzņēmumu ražojumu patērētājiem. Tāds ir šī pašākuma patiesais mērķis.

Šajā nolūkā apzināti tiek veicināta tautas morāles degradācija ar sēnalu kultūru, azartspēlēm, gremdēšanu nabadzībā un bezcerībā, alkoholismu, narkomāniju, prostitūciju, homoseksualismu, kā arī “pagaidām nenovēršamo” kriminogēno situāciju.

Saprotams, ka neviena sevi cienoša tauta labprātīgi, pie pilnas apziņas būdama, tādiem nodomiem nepakļausies. Tādēļ, vēlamā rezultāta nodrošināšanai, tiek lietota arī “smadzeņu skalošana” masu informācijas līdzekļos un šantāža ar atkārtotu “krievu okupāciju”. Šobrīd ne katrs saprot, ka tāda šantāža ir tikai blefs, jo “krievi” te vairs ar tankiem nebraukās. Viņiem tas vairs nav vajadzīgs, jo viņi te jau ir. Bez tam, tas nav vairs modē.

Kamēr nav likvidētas okupācijas sekas, okupācija turpinās. Tajā mūsu ārzemju “draugi”** un viņu pašņāju kalpotāji nekādi negrib atzities.

Valsts, kādā pašreiz dzīvojam, nav īsta, jo tā nav likumīga. Pašreizējā LR jeb, tā sauktā, 4.maija republika nav un nevar būt likumīgās 1918.gada 18.novembrī proklamētās Latvijas Republikas tiesiskā pēctece, jo tā apzināti nav atjaunota tiesiskā ceļā. Tā ir un paliek nelikumīgās LPSR tiesiskā pēctece, jo apzināti nav notikusi okupācijas seku likvidēšana – **deokupācija, dekolonizācija, deboļševizācija** –, kas ir likumīgās Latvijas Republikas atjaunošanas priekšnoteikums.

Maskarāde, mainot vienīgi nosaukumus, simboliku un himnu, bija vajadzīga “demokrātijas” tēlošanai pasaules sabiedrības domas priekšā un savas tautas muļķošanai.

Ja valstiskā neatkarība Latvijā pēc PSRS “sabrukuma” būtu atjaunota tiesiskā ceļā, notiktu arī patiesa varas nomaiņa. Tas nozīmē, ka joprojām pie varas esošajai vietējai PSKP un VLKJS nomenklaturai neatgriezeniski nāktos to zaudēt. Tādēļ šis jautājums, kas

joprojām ir visbūtiskākais mūsu tautai, tiek apzināti noklusēts, cenšoties radīt iespaidu, ka tāda jautājuma vispār nav.

4.maija LR, tāpat kā tās priekštece LPSR, nekad nav darbojusies likumīgās Latvijas tautas (latviešu tautas un likumīgo minoritāšu jeb 1918.gada 18.novembra Republikas pavalstnieku un viņu pēcteču) interesēs. Tā vienmēr ir darbojusies un turpina darboties vienīgi savās un savu saimnieku (“austrumu” un “rietumu” oligarhu) interesēs. Tā ir izdevusi un turpina izdot “likumus”, kas atšķirībā no likumīgās Latvijas Republikas likumdošanas nodrošina viņu ārzemju saimnieku intereses, bet viņiem pašiem – varu, iedzīvošanos uz tautas rēķina un bezatbildību par nodarītajiem noziegumiem pret latviešu tautu un likumīgo Latvijas Valsti uz neierobežotu laiku.

Valstiskā neatkarība katrai tautai ir vienīgais savu interešu nodrošināšanas garants. Tā ir nacionālas valsts pastāvēšanas jēga. Ja kādā valstī savas tautas intereses netiek nodrošinātas, kā pašreiz tas ir Latvijā, tādai “valstij” nav jēgas. Tās darbība ir pretvalstiska.

Likumīgās Latvijas tautas interešu nodrošināšanas garants var būt vienīgi 1918.gada 18.novembrī proklamētā nacionālā un demokrātiskā Valsts, kādas mums vēl joprojām nav.

Vienīgi likumīgā Latvijas Republika spēs atjaunot mūsu tautai likumīgās tiesības Latvijā un likumdošanu tās interesēs. Tādēļ likumīgās Latvijas Republikas atjaunošana tiesiskā ceļā ir absolūti nepieciešama.

Tas ir arī priekšnoteikums Latvijas Republikai normālu starptautisko attiecību atjaunošanai un veidošanai, kā arī dalībai starptautiskajās organizācijās, piemēram, ES un NATO, tikai ar stingru noteikumu, ja tas ir izdevīgi Latvijas **nacionālajām** interesēm.

Vēsture liecina, ka brīvība, ja tā ir patiesa, nevienai tautai nekad nav tikusi dāvāta. Īpaši, ja tā jau reiz ir bijusi zaudēta. To vienmēr ir bijis jāizcīnā grūtā cīņā ar tiem, kas to atņēmuši. Pašreizējā situācija Latvijā nav izņēmums. Joprojām pie varas esošā vietējā PSKP un VLKJS nomenklatūra – 4.maija režīma politiskā elite – likumīgās Latvijas Republikas atjaunošanu tiesiskā ceļā labprātīgi nepieļaus. Lai to panāktu, tautai būs jācīnās. Tas nozīmē, ka otrās brīvības cīņas Latvijā ir neizbēgamas.

Pašreizējie apstākļi Latvijā gandrīz pilnīgi sakrīt ar tiem, kādi bija pirmo brīvības cīņu priekšvakarā. Arī pretinieki šoreiz ir tie paši, kas bija toreiz. Atšķirība ir vienīgi tā, ka toreiz vajadzēja cīnīties ar ieročiem, bet šoreiz tas jā dara ar citām, demokrātiskām metodēm.

Tāpat kā toreiz, arī šoreiz ir vajadzīga visu tautas nacionālo spēku apvienošana, lai radītu nepieciešamo triecienspēku pretinieka pārspēka sagrā-

vei. Toreiz tā bija nacionāla armija ar Kalpaka bataljonu priekšgalā. Šoreiz tā var būt vienīgi visu nacionālo spēku apvienība. Citas reālas iespējas pašreizējos apstākļos nav.

Toreiz pretinieka pusē bija liels kaujas tehnikas un dzīvā spēka pārsvars, kam, spriežot “pragmatiski”, vajadzēja nodrošināt labvēlīgu cīņas iznākumu. Tomēr notika pretējais, jo mūsu “daudz vājākā” kara spēka rīcībā bija visspēcīgākais ierocis – nelokāma pārliecība un ticība uzvarai. Arī šoreiz pretinieka pusē būs liels “moderno ieroču” pārsvars. Tie ir nopirktie lielie masu mediji, kas darbosies ar pilnu jau du, izplatot “pareizo informāciju”, ar nolūku graut brīvības cīnītāju morāli. Tiks lietots spiediens “no augšas” un vajadzības gadījumā arī no “austrumiem” un “rietumiem”.

Tādā veidā tiks mēģināts izmantot tautā gadsimtos audzētās un pēdējās okupācijas laikā pamatīgi iedzītās bailes no “nepareizas domāšanas”, par kaut kādu darišanu pat nerunājot.

Tomēr arī šoreiz, tāpat kā toreiz, cīņas iznākumu izšķirs nevis ieroču pārsvars, bet cīnītāju pārliecības spēks un ticība uzvarai. Pret tādiem ieročiem jebkurš pārspēks ir bezspēcīgs.

Varētu domāt, ka šoreiz uzvarēt būs vieglāk, jo jācīnās nevis ar ieročiem, bet ar demokrātiskām metodēm. Tāds uzskats tomēr ir maldīgs. Šoreiz būs vēl grūtāk. Toreiz vajadzēja cīnīties pret skaidri redzamu pretinieku, kas neslēpa savu naidīgo attieksmi pret Latvijas Valsti. Šoreiz pretinieks būs maskējies un lietos arī zināmo viltību, kad zaglis pats sauc: “Ķeriet zagli!” Tā mēģinot mūs pašus pāvērst pret sevi, nevis pret viņiem.

Uzvarai otrajās brīvības cīņās nepieciešamā triecienspēka – visu Latvijas nacionālo politisko spēku apvienības – veidošana jau sākusies. Ir publicēts “Atklāts aicinājums visām Latvijas politiskām organizācijām” brīvības cīņu laikā apvienoties kopīgā nacionālā politiskā spēkā.

Tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu pārsvaru patiesi nacionāliem politiskiem spēkiem pašreizējā Saeimā, jo tā var veicināt likumīgās Latvijas Republikas atjaunošanu.

Katrai esošajai Latvijas politiskajai organizācijai šobrīd ir dota iespēja izvēlēties, kurā barikādes pusē brīvības cīņu laikā atrasties – par likumīgās Latvijas Republikas atjaunošanu vai pret to. Kurā pusē katrs atradīsies, noteiks viņa attieksme pret okupācijas seku likvidāciju. Atbildes darbi saistībā ar šo latviešu tautai visbūtiskāko jautājumu skaidri parādīs, kas kurš ir!

Varbūt, ka sapēmusi drosmi, bez kuras uzvarēt nav iespējams, tauta beidzot izdarīs vienīgo pareizo izvēli. Turklāt bez jebkāda riska, jo, izņemot savas važas, tai vairs nav ko zaudēt. ♦

REDAKCIJAS KOMENTĀRS: Nemot vērā iepriekš aprakstīto reālo situāciju, Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs Aivars Garda; priekšsēdētāja vietnieces: Liene Apine, Līga Krieviņa, Ilze Liepa un Līga Muzikante; Stratēģijas padomes locekles: Vita Nikitina, Maija Redele un Revizijas komisijas vadītāja Ārija Kazaka, ir pieņēmuši lēmumu kandidēt 8.Saeimas vēlēšanās Latviešu partijas sarakstā, kurā apvienojušās daudzas populāras un spēcīgas nacionālas organizācijas. Mūsu mērķis: veikt Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju un atjaunot 1918.gada 18.novembra Latvijas Republiku. Sekojiet informācijai nākamajos laikraksta numuros! NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM!